

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Jubileumsnummer
50 år

”Men vid midnattstiden ljöd ett
anskri: Se brudgummen kommer!
Gån ut och möten honom.” Matt 25:6

**- Budskapet
måste få ben
och fötter!**

Tage Johansson, sedan många
år tidningens kolportör. Sid 2

Tage Johansson intervjuas för MR:

-Budskapet måste få ben och fötter!

Tage Johansson har många år tjänat Gud som evangelist och lärare. Han var också en ivrig kolportör på de olika orter där han tjänade, först som pingstevangelist och sedan i Maranataväckelsen. I en intervju med Midnattsropet berättar han lite från sina erfarenheter på fältet och förmedlar uppfordrande maningar.

Intervju Stina Fridolfsson

Tage Johansson, du har länge varit med i väckelsen. Kommer du ihåg första gången du fick tidningen MR i din hand?

-Inte exakt, men jag blev väldigt intresserad och kom att beställa tidningen. Jag fick troligen tidningen av någon som varit med på något av de första mötena som hölls här i Stockholm. Men direkt blev jag väldigt gripen av att tidningen var så uppfordrande och inspirerande. Det var reportage om dopförrättningar, möteskampanjer och tälmöten från olika delar av landet. Det var inspirerande artiklar om ett nytt Guds verk som begynt i vårt land.

När var det här?

-Det måste ha varit under senare delen av 1961. Jag upplevde med detsamma att det var något nytt på gång och blev så inspirerad, så jag

beställde tidningen för att sprida den.

Men du var väl pingstevangelist då? Det fanns inget partisinne hos dig?

-Nej, det här var något som berörde hjärtat, och det ledde fram till andlig förnyelse. Det räckte faktiskt med ett rykte om det första mötet i Stockholm. Jag var själv inte med, men några av mina vänner i pingstförsamlingen i Uppsala hade åkt och var med på mötet, och berättade också vad som hände. Det var mycket nyfikenhet på dessa möten som inte var så traditionella. Det var något nytt och fräscht och levande. Något som man egentligen hade längtat efter skulle ske. Och nu hade det börjat.

-Jag kommer ihåg en som då var predikant i pingstväckelsen. Han berättade att den dag tidningen första gången

damp ner i hans brevlåda – någon bekant hade sänt den till honom – då upplevde han en röst som sade till honom: ”nu är väckelsen här!” Han var sedan i många år maranata-predikant, till sin död.

Det fick väl konsekvenser för dig att du började sprida den här tidningen?

-Ja, det blev naturligtvis en brytning. Jag gick och begärde samtal med min föreståndare och berättade vad jag upplevt. Jag var helt klar över att det här var ett nytt Guds verk som begynt i vårt land. Sedan var vägen given, jag kom att träffa en annan broder som var ungefär i min ålder, och vi började omedelbart åka ut i Sveriges bygder och ordna möten. Första mötesserien vi hade, var i Falköping. Sen bar det iväg till Norrbotten, Älvsbyn. Där var vi i tre år. Först var

vi två stycken, men det kom att bli en rörelse däruppe och mycket folk kom på mötena. Då var vi tre evangelister som hade möten nästan varje kväll.

Jag förstår att hela tiden beställde du och spred tidningen Midnattsropet?

-Ja, och det var ju naturligt, eftersom då jag var ute på fältet som evangelist hade jag alltid litteratur. Först var det Evangelii Härold som man ju spred i pingströrelsen. Det var ju en väldig tillgång då man besökte bygderna i Härjedalen där det var mycket skogsbruk. Det var en upplevelse att komma ut i de isolerade stugorna där. Det var en överraskning för dem som bodde i glesbygden att någon kom och erbjöd en tidning. Den togs ofta tacksamt emot av dessa människor. Det var många som köpte den.

Du har alltid haft en känsla för just att sprida litteratur?

-Ja. Det skulle behövas ett uppvaknande inför detta att när vi har en tidning med ett så bra budskap, är det inte alls tänkt att den ska ligga och samlas på hög. Många fler borde förstå vilken tillgång det är att få sprida tidningen Midnattsropet med det väckande budskap den har. Den är en väldig hjälp i evangelisationen för att inspirera människor. Både för dem som behöver vägledning till frälsning och andra som behöver få en klar signal. Det är viktigt att tidningen ger en klar signal. För om inte signalen är klar, vem gör sig då redo till strid, som Guds ord säger.

Sedermåra utvecklades ju också tekniken att spela in möten, och man började med kassetmission...

-Jo, det är också en tillgång. Men ingenting går upp emot tidningen, för när den finns där ligger den till hands att läsa när som helst och var som helst. Man har den med sig. Under 60-talet väcktes en väldig nyfikenhet att läsa den nya tidningen Midnattsropet. Det fanns predikanter som satt på toaletten och läste tidningen, för man ville inte att någon skulle se det. Man vågade inte erkänna att man

var intresserad av att läsa Midnattsropet!

Men nu finns ju kassetter, cd, möjlighet att lyssna via internet. Och så finns ju kanal 10, med kristna TV-program. Den nya tekniken med alla sina utbud – tror du inte att detta skadar intresset för det skrivna ordet?

-Nej, det tror jag absolut inte. Tidningen har ett sådant levande budskap med bilder från olika aktiviteter vi har bland annat från tältmötena i Stockholm och missionsarbetet på de yttre fälten. Vi får nya kontakter i olika länder, till exempel i det sargade Haiti. Missionsarbetet utvidgas ständigt.

Det som var väldigt starkt i början var väckelsetonen. Det är något som ingen människa kan skapa, utan Guds Ande gav Sverige en besökelsestid under 60-talet. Speciellt i samband med TV-mötet som spelades in på Viktoriasalen och sändes i TV 1963 fick väckelsetonen komma fram till svenska folket. Många upplevde både förnyelse och helbräddagörelse. Det ledde för en del till uppbrott från det sammanhang de levde i. Det hände stora ting. Många åkte långa vägar för att få vara med på maranathamöten.

-Många fler borde förstå vilken tillgång det är att få sprida tidningen Midnattsropet med det väckande budskap den har.

På Kiruna marknad med tidningar, kassetter och skrifter. Tage presenterar MR för en förbipasserande.

Tror du att det är möjligt i vår tid, då det finns så mycket utbud av allt annat, att det skulle kunna ske igen?

-Väckelsen beror alltid på att det finns människor med längtan att gå Gud till mötes. Så länge inte denna längtan finns, så går det liksom på tomgång, eller man lever i alla fall inte i den förnyelse som väckelsens ande kan skapa. Den helige Ande måste få lägga ner en längtan i människor att möta Gud igen. Guds folk har fått uppleva att när väckelsen avtar förändras väldigt mycket. Det går inte att kopiera uttryck för Andens liv.

Först måste det gå dithän att Guds folk verkligen inser behovet av andlig väckelse och är redo att betala priset. För det betingar verkligen ett pris. Det betingar ett offer som måste läggas på altaret för att elden skall falla. Det är en enkel lag som gällde redan i Gamla förbundets tid.

Du var ju verkligen en kommissionär. Du knackade

dörr med olika skrifter och tidningen Midnattsropet.

-Periodvis har det varit så.

Hur upplever du situationen nu?

-Det är nog ganska svårt att gå ut och erbjuda tidningen på det sättet. Folk är upptagna med så väldigt mycket. All denna teknik med så mycket information bombarderar människors sinnen idag. Man har inte tid att slå sig ned i lugn och ro och läsa. Människor är stressade och jäktade. Det är en tidsanda som trycker på. Det måste till något extra. Jag tror att, som det också tidigare har uttryckts i denna församling, vi kanske behöver bedja nationen in i nöd om det ska kunna bli en väckelse. Det måste till en förändring. Vi är för mätta; har det för bra. Det finns inte plats för Guds Ande. Den får inget utrymme.

Problemet är att vi är så drabbade och influerade av den västerländska kulturen. Det går ju väldigt väckelser fram i andra delar av världen

forts sid 25

En ung Tage Johansson med dragspelet

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se**Emanuel Johansson** emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2010

ISSN 1653-5871

© **MIDNATTSROPET**

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)Hemsida: www.maranata.seE-post: info@maranata.seMission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) do.maranata.se**BÄLLSTA****MEDIACENTER**

Hemsida:

www.ballstamediacenter.seE-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

Midnattsropet 50 år

Stina Fridolfsson

Det är med förundran och tacksamhet vi blickar tillbaka på de femtio år som gått sedan tidningen Midnattsropet började ges ut i vårt land. Det var i november 1960 första numret trycktes i ett tusen exemplar. På nästa sida återges ett facsimil av framsidan, med trumpet och ett uppfordrande maranatarop: Se, brudgummen kommer! Därunder finns ledaren, som också har en mycket väckande rubrik: De som voro redo, gingo in.

Eftersom tidningen Midnattsropet just nu har 50-årsjubileum, har redaktionen valt att publicera några artiklar som skrivits för att påminna om varför tidningen kom till, och hur den är efter år ständigt kämpat för att leva upp till sitt uppdrag att vara en väckelsesignal i den yttersta tiden – MIDNATTSROPET.

Tidningen Midnattsropets utgivning har varit en många gånger svår kamp med ekonomiska och personella problem. I en tid då tryck-, pappers- och distributionskostnader fördubblades under bara några år, var det näst intill omöjligt för en fattig, ideellt arbetande rörelse att fortsätta ge ut en tidning – och dessutom säga nej till lockande presstöd från staten. Men Midnattsropet gavs ut. Det fanns alltid en liten skara som arbetade under dygnets alla timmar för att skapa och ge ut tidningen. Det har aldrig funnits någon anställd på Midnattsropet.

Under hela sin livstid var Arne Imsen ansvarig utgivare, och innehade utgivningsbeviset. Det innebar att Maranataförsamlingen på grund av oklarheter i boutredningen efter hans död inte kunde fortsätta ge ut tidningen med samma namn. Under de sex första åren på det nya seklet, kom den att ha namnet Maranata – men med samma medarbetare, samma tryckeri och Maranataförsamlingen i Stockholm som huvudman. När namnet Midnattsropet återvanns för fem år sedan, var det naturligt att återknyta till rötterna. Om än tidningen nu kommer ut med årgång fem, så är det ändå den femtionde årgången av just den tidning som fick sin början i Arne Imsens hem, november 1960.

Tidningen Midnattsropet ges fortfarande ut på det sätt den började. Utan kommersiella annonser och statliga bidrag är den helt beroende

av frivilliga offer från dem som uppskattar dess innehåll. Alla medarbetare offerar tid, kraft och resurser utan ekonomisk ersättning.

Midnattsropets budskapet om att gå ut till Jesus utanför lägret och bära hans smälek är fortfarande brännaktuellt. Och var det angeläget för femtio år sedan att ropa ut att Jesus kommer, ser vi det ännu mer angeläget nu, med de apokalyptiska skeenden som skakar vår värld; krig, hungersnöd, farsoter, ekonomiskt sammanbrott... Det uppfordrar till helhjärtade missionsinsatser för att vinna människor för himlen.

Beklämmande många kristna tidningar har lagts ner eller bytt namn och inriktning i ekumeniskt samarbete med andra organ. Många gånger erbjuder man läsarna underhållning med artisteri och personkult och gudstjänstliv som materialiserats genom ceremonier och ritualer, och missionsarbete som övergått till att handla om inomvärldsliga, sociala projekt. Evighetsperspektivet tonar bort. En del har till och med tvättat bort den kristna stämpeln på en ursprungligen evangelisk tidning.

Fortfarande ropar Midnattsropet ut det budskap som motiverade att tidningen började ges ut. Den har inte "mognat" bort från omvändelsebudskapet, och förkunnelsen om lärjungaskap och församlingstliv. Väckelsesignaler med varning för politisering, ekumenik, katolicering och materialismens förödande makt ges ständigt utrymme i förkunnelse, reportage och artiklar. Likaså påminnelsen om att Jesus kommer snart och att vi som sanna maranatavittnen måste leva så att människor förstår att vi är gäster och främlingar i världen. En förkunnelse som manar till uppbrott och uttåg, och formar ett annorlunda folk med en livsstil som får människor att inse att det finns något som är långt mer värt än välståndsökning, karriär och en kort stunds njutning i tiden.

Ett folk, som liksom Mose väljer att:

- ...hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning; han höll nämligen Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen. (Hebr 11:25-26)

Måtte Midnattsropet bevaras och skärpas i sitt uppdrag att i denna sena midnattstid ropa ut att brudgummen kommer. Att var och en gör sig redo att möta honom. Endast så har tidningen kvar sitt existensberättigande! ■

Midnattsropet

Se
brudgummen
kommer!

Organ för andlig väckelse

NR 1

NOVEMBER 1960

ÄRGÅNG 1

”De som voro redo gingo in!”

Arne Imsen

Jesus skall komma igen, och tidstecknen säger oss, att vi står inför denna tidsålders avslutning. Snart skall "Herren själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå. Sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes. Och så skola vi för alltid vara hos Herren". (1 Tess 4: 16—18) Församlingen, Jesu Kristi brud, skall, eskorterad av himmelska furstar och väldigheter i hast evakuera från jorden för att träda fram inför Gud på Sions höjder. Är du redo för uppbrott?

Jesu Kristus, vår himmelske brudgum, skall till de himmelska härskarornas jubelrop föra en jungfrueligt ren och obesmittad brud in i festsmyckade bröllossalar. Ingen synd kommer in där. "Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant. Fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig." Många kristna bekännare tycks icke ta denna sak så allvarligt, och de ger därvid tillkänna, att de icke är med i brudeskaran. Om församlingen är bruden, så måste varje sann kristen vara en brudesjäl, och för en

sådan framstår det alltid som en livsnödvändighet att leva och verka som om varje dag vore den sista. Eftersom hon har mött denna omätliga kärlek från brudgummens sida och svarat ja till honom, är det angeläget för henne att undvika allt som kan störa denna innerliga gemenskap. Jesus skall hämta en brud, som icke lever i flirt med världen utan i uppriktig trohet mot honom under trolovnings tiden. Hur har du det? Lever du kvar i den första kärlekens intima gemenskap med Jesus? "Jag har trolovat eder med Kristus och ingen annan för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. Men jag fruktar, att såsom satan i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus." (2 Kor 11: 2—3)

Varje kristen som i sitt hjärta ger rum för världen och dess väsende, lever i andlig otukt, och varje församling som låter världsligheten tränga in i sin mitt, blir en karikatyr av Kristus och förvandlas successivt till en avläggare av den stora Babylonsskökan. Församlingen skall icke bestå av ljuma kristna. Gör hon det vilar Jesu

dom över henne: "Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun." (Upp 3: 16) En sådan församling äger icke något existensberättigande om hon icke gör bättring och omvänder sig, till vad pris det än må kosta. Vill hon icke göra det återstår endast ett alternativ för den själ, som icke vill stödja skököväsendet: "Vänd dig bort ifrån sådana." Världens vänskap är Guds ovänskap. Den som lever i ett sådant tillstånd blir ohjälpligt kvar då Jesus kommer.

Det gäller att i tid verkligen se om sin lampa. Finns det olja i både kärlek och lampa? Överensstämmer liv och bekännelse? Bor Anden i din kropps tempel?

Då Jesus kommer hämtas alla de som är redo. Han kommer icke att söka upp någon församlingsföreståndare för att se vilka som är med i matrikeln. Ej heller kommer han att fråga om du har medlemskort, som är utfärdat av någon kyrka. Endast om ditt namn står skrivet i Livets bok kommer du att få vara med, när bruden lyftes från en skräckslagen värld. "Sök Andens olja nu min vän och redo stå för brudgummen!" Herren vill frigöra dig så du kan bli till största möjliga välsignelse och hjälp för sargade själar i denna ångestfyllda tid.

Ett väckelserop

MR nr 11 1975, Arne Imsen

Samhället befinner sig obönhörligt i upplösning. Därför kräver vi barnen tillbaka från ateistiska läroanstalter med tanke på att de är evighetsvarer. Vi måste få åldringarna tillbaka och själva ta ansvaret för vården. Vi måste även få familjen tillbaka i den gudomliga ordningen tillika med glädjen i arbetet, som gått förlorad i industrialismens självmord.

Under samtalen berörde även Imsen de moderna väckelserörelsernas historia och tendensen hos de etablerade samfundet att till döds utsuga och exploatera andliga livsrörelser.

Apostlagärningarnas 2:a kapitel kan delas in i tre sammanhängande avsnitt: 1. Den karismatiska delen. 2. Den teologiska delen. 3. Den socialetiska delen.

Lägger vi betoningen på den karismatiska delen, blir vi spiritualister. Spiritualismen finns representerad, där man minst anar det. Det finns människor som är spiritualistiska utan att veta om det. Det känns igen på att de älskar uppbyggelse men avskyr bibelstudium.

Skiljer vi den teologiska delen ifrån den karismatiska, hamnar vi i torr intellektualism. Vi blir skickliga predikanter, som väl kan hålla en akademisk predikan men aldrig lösa några andliga problem. Där sådana predikanter går fram, förvandlas allt till ett religiöst månlandskap, som väl kan gnistra men inte skänka liv. Sådana månteologer finns det gott om. De är människor med stora huvuden men med små hjärtan. De varnar alltid för att överdriva det emotionella. De är livsfientliga, därför att de är rädda för alla livsrörelser. För att ge något liv åt förkunnelsen, behöver de i stället mängder av symboler, liturgi och själiska effekter.

Skiljer vi den socialetiska delen om egendomsgemenskap o dyl ifrån det övriga, blir vi enbart idealister och socialarbetare, som skaffar sig alibi åt sina politiska och sociala strävanden genom

bibelordet. Skall vi använda oss av Apg. 2 och den socialetiska delen, måste vi först acceptera den teologiska delen, som handlar om omvändelse, bättring och tro på Gud.

Problemen i samhället beror i första hand inte på miljöerna och strukturerna. Orsaken ligger i församlingen, som inte förmått att övervinna individualismen, egoismen och privatkapitalismen utan i stället valt att kristna det och konservera det.

I stället för att församlingen skulle bli ett idealsamhälle, har många kristna gått ut för att förvandla samhället till ett kristet samhälle. De kommer aldrig att lyckas. I samhället finns inga förutsättningar för något församlingsliv. Däremot måste församlingen bli ett idealsamhälle. Om vår frigörelse bara begränsar sig till tungans frigörelse, tror jag inte på vår kristendom. Den gudomliga kärleken måste också synliggöras. I församlingen måste vi praktisera den sanna förbrödningen, som egentligen hela världen längtar efter men aldrig uppnår.

Ingen plats för demokrati

Hur skall det gå till? Det kan aldrig ske med mindre än att det blir en palatsre-

volution. Det mönster vi anammat från världsordningen måste komma bort. Vi kan inte tillsätta människor för ledaruppgifter i församlingen med utgångspunkt från deras sociala ställning och intellektuella utrustning.

Det första som måste ske är att alla dessa ledare störtas ifrån sina troner, och att Gud får upphöja män med andlig auktoritet. Vad som avgör om människor har en funktion i Guds rike är inte majoriteten. Man kan inte med parlamentariska metoder välja personer till andliga tjänster. Börjar man diskutera om församlingen har ett demokratiskt styrelsesätt eller ej, har man övergivit de andliga principerna för de politiska. Det står ingenstans i Skriften, att församlingen skall hämta sina ideal ifrån Marx eller några andra filosofer. I församlingen finns inte plats för någon demokrati. Där råder patriarkalism och familjegemenskap.

Vårt förhållande till varandra måste således underkastas skapelsens egen ordning. Det innebär t ex att mannen är kvinnans huvud, liksom Kristus är mannens huvud. Vi löser inga problem genom att bestorma ordningen. Tvärtom, vi skulle bara skapa nya svårigheter.

Det är odemokratiskt att bara kvinnor

i välfärden

Under pingstkongressen i Stockholm år 1975 höll Arne Imsen några för Malmöpingstveckan inledande samtal med församlingen. Han menade att efter tio års proklamation Utanför lägret är det nu dags att ta de sociala konsekvenserna av uppbrottet.

föder barn, men vad skall vi göra åt det? Vi kan inte ändra på det genom att anta andra principer. Även om vi skulle lyckas att biologiskt lösa det, så skulle ingenting lösas i övrigt.

Vad vi behöver är alltså inte förändrade strukturer allra först. Vi behöver göra sinesändring, så vi kommer i harmoni med Guds eget ord. Då blir det även harmoni i skapelsen.

Med tanke på kvinnoåret vill jag säga: Kom ihåg Lots hustru!

Nu kräver världen att vi ska få bevis på att Jesus älskar oss, och vi älskar varandra. Det går inte längre att leva för sig själv i orubbat bo, i överflöd och välfärd utan att tänka på medsyskonen. Den tiden är definitivt förbi.

Vi har tillräckligt länge hållit på och plockat russin i kakan, som vi kallar för väckelse. Vi har sorgfälligt tagit vara på det som passar oss bäst. Väckelse har avlöst väckelse, men vi har bara smakat på lustmomenten utan att tänka på, att det också finns något som kallas för efterföljelse. För varje gång väckelsen gått förbi, har vi bara blivit alltmer sofistikerade och egoistiska.

Så kom Maranata

På 1960-talet kom Maranataväckelsen och skakade om i folkhemmet. Då satt åter detta sofistikerade folk, som hade vant sig med religiösa delikatesser och smuttade på väckelsen. Men ingenting passade. Redskapen passade inte, rytmen passade inte och väckelsen kom inte på rätt ställe.

Då sade man: Låt oss själva ta hand

om de här formerna! Så började de som tidigare vänt sig emot handklappning och frigörelse att själva klappa i händerna i kyrkorna. Då blev det plötsligt lika äkta som urkristendomen själv. Så tog man hand om den elektroniska musiken och gjorde artisteri av det. Vi fick grupper av specialister och gospelteam med hela den tekniska utrustningen och det stora amerikanska stomatolsmilet: "Härligt att vara frälst!"

Det blev en oanstötlig, välanpassad och sammetsmjuk kristendom. Man tog hand om allting. De gamla enkla väckelsesångerna, som man förr sjöng till gitarr och med hjärtats gripethet, gjordes om i nya arrangemang. Så förstörde och förbrukade man också det genom musikaliskt överdramatiserade uppsättningar.

Med tiden upptäckte man, att det inte gick längre att hålla på och sjunga om gatorna av guld, därför att det fanns så många problem på jorden. Med himlen förlorad ur siktet ämnade man sannerligen bli verkliga själavinnare. Så kom alla sångerna om träd, bostäder, floder, vatten och berg – för att inte tala om den rent panteistiska förkunnelsen.

Man höll på i flera år och sög på dessa karameller. Maranataväckelsen gick förbi som ett skärande rop med många dissonanser. Det skakade om i välfärds-samhället. Präster och predikanter ryckte ut tillsammans med kuratorer och psykiatriker och förklarade, att det var ett utslag av överhettade hjärnor hos några fanatiska och asociala individer. På konferens efter konferens bestämde

man sig för att ta avstånd ifrån det. Och det gjorde man verkligen.

... Jesusrörelsen

Så småningom blåste man faran över. Då kom någonting annat – Jesusrörelse. Man hade haft Jesusrörelse i det här landet i ett tiotal år, men den svenska Jesusrörelsen passade inte. Det passade bättre för etablissemangen, när den kom från Amerika

In travade ungdomar i trasiga jeans, långhåriga och skäggiga. De stod och sjöng i dessa flotta kyrkor – ja man visslade melodierna, medan folket satt i kyrkolokalerna och applåderade. Så hade man fått någonting nytt att prata om och ägna sig åt och kom också den här gången undan efterföljelsen. Snart var också Jesusrörelsen passé och överkörd. Romantiken tog snart slut. Ungdomlig charm brukar dö på några år. De vackraste blir rätt snart ganska fula.

Mina vänner, se hur hela denna prostituerade och genomkorruperade kristenhet, detta narraktiga etabliss-mang, nu ser en ny chans att exploatera oskulden! Nu lägger den sina fingrar på dessa ungdomar för att så småningom få dem in i sina guldkantade horhus!

Vad är resultatet? Också Jesusrörelsen är överspelas och ointressant. Där den ännu finns kvar, existerar den i små isolerade grupper långt utanför etabliss-mangen.

Hur gick det då med ungdomarna som rycktes loss ur knark, alkohol, asocialitet och annat elände? Många fick ingen undervisning eller hjälp utan drevs ut igen. En del återvände till någonting ännu värre. Andra hamnade i det som idag kallas Guds Barn. Idag står etabliss-mangen och räcker lång näsa åt dem. TV och hela den kristna tidningspressen har kopplats på för att jaga dessa stackars människor.

...och karismatiska rörelsen

Jesusrörelsens ungdom förfördes, förbrukades och assimilerades. Ordningen återställdes och faran var över. Då kom den karismatiska rörelsen. Helt plötsligt blev andedopsförkunnelsen aktuell i kristenheten. Men nu var det andedop i prästrock, och därför blev det genast auktoriserat. Att biskopar blev andedöpta, berodde ju inte på att de var biskopar utan trots att de var det. Det var Guds väldiga nåd, att han tog hänsyn till de här arma

forts sid 30

Faximil från Mr november 1970

Så introducerades MIDNATTSROPET 1960

Det är första numret av tidningen Midnattsropet, som du nu har i dina händer. Har du tagit del av dess innehåll lär uppläggning och sammansättning utan närmare förklaring ge besked om tidningens program och målsättning.

Midnattsropet har kommit till för att vara ett språkrör för andlig väckelse. Den önskar ropa till syndare och fromma, att tiden efter allt detta är mycket kort. Jesus kommer snart! Därför tror vi det vara vår plikt, att utan ovidkommande hänsyn i Jesu namn gå till attack mot andlig försoffning, ljumhet, tvivel och vanmakt, som i så hög grad slagit väckelserörelserna i vårt land i fruktansvärda bojor. Utan förtäckta ordalag kommer Midnattsropet att höja sin röst till protest mot synd och världsligställighet, som får allt större rum i avfälliga kyrkor.

Men Midnattsropet ser också som sin uppgift att anvisa en väg ut ur detta för Guds verk så förnedrande tillstånd. Många församlingar liknar mera underhållningsklubbar än bönehus. Andra har för länge sedan övergivit de gamla stigarna och slagit in på vägar, som ofelbart leder till församlingens förvärldsligande. Midnattsropet vill icke meddela nya uppfinningar för att rationalisera och förbättra det gnisslande religiösa verksamhetsmaskineriet. Vi vill vara med och gräva upp de gamla, igenslammade brunnarna och tror, att det gamla evangeliet leder den törstande och längtande i kontakt med de eviga källsprängen.

Det skall vara vår fasta målsättning att meddela ett fulltonigt evangelium om frigörelse från synd och sjukdom för ande, själ och kropp. Men vi kan icke nöja oss med läran om dessa ting. Midnattsropet vill basunera ut, att det som står skrivet i Ordet måste med nödvändighet upplevas i församlingens liv idag. Den som LEVER i detta är redo att möta Jesus.

Fram till urkristendomens kraftkällor.
Gör vad du kan för att sprida denna tidning.

Har du något du skulle vilja tala om för andra till väckelse eller uppbyggelse, så är du välkommen med ditt vittnesbörd. Grupper och församlingar, som vill berätta om vad Gud gör på olika platser, kommer givetvis att beredas plats för sina meddelanden. Bed till Gud för tidningen!

A. I.

Klipp ur nr 1 — 1960.

Femtio års kamp för ett klart evangelium

Det gäller att gestalta det urkristna församlingens liv som sanna maranata vittnen religiöst – ekonomiskt – politiskt – kulturellt.

"medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld, och himlakroppar smälta av hetta!" (2 Petr 3:12)

Här följer ett urval citat, klipp och bilder från Midnattsropets historia. Genom kamp och segrar, svårigheter och strapatser, välsignelser och lidanden har det handlat om att stå trogen uppdraget. Utanför lägret med Jesus!

Historiens vittnesbörd och tidningens klara och radikala väckelsebudskap är en utmaning och uppmaning till fortsatt kamp!

Det första numret av tidningen angav tonen. Jesus kommer snart! Det handlar om uppbrott, att ta konsekvenserna och leva i väntan. Nr 1 1960

Midnattsropet framåt...

Vid tidningen Midnattsropets 10-årsjubileum november 1970 skrev Arne Imsen denna utmanande appell

Vi upplever mörkret i tiden som en allvarlig utmaning till oss att stöta i basunerna och på alla tänkbara och otänkbara sätt ropa ut: "Jesus kommer!"

Tidningen Midnattsropet är, och kommer att bli, fast knuten till maranatafolkets speciella missionsuppgifter. De är många och ligger ofta snubblande nära, gott och väl inom synhåll.

En av hemligheterna bakom Jesu, och sedermera också apostlarnas framgångar, var att de överallt där människor rörde sig hade ett missionsfält! Mästaren kom in på ett torg i en stad.

Bland förbipasserande människor, fullt upptagna med sina vardagssysslor tog han upp problemen om synd, skuld och det eviga livet. Det var frågor som varenda

människa någon gång varit upptagen med. Och alltid fanns det någon i folkskaran som behövde hans: "Dina synder är förlåtna. Din tro har frälst dig."

I det samhälle där vi är placerade har efterkrigstidens ateistiska draksådd slagit rot på allvar. Vi umgås dagligen med människor som inte har en aning om vad frälsningens Gud erbjuder genom sin son.

Det är bland annat det makalösa kultursnobberi vår intelligentia odlar och som går högt, högt ovanför folkets huvuden som raderat ut gudsbegreppet i teorin. I gemene mans bröst ropar nu, som alltid, en själ skapad för evigheten, om det ljus som Gud allena kan tända.

Trängsel och utmärkta kommunikationer till trots

är det långt till människan i vår tid. Även om maranatomöten, som är en diametral motsats till underhållningens och kulturfolkets uppstyltade arrangemang, hålls i våra städer, på torg och folkets hus, lämnas stora folkgrupper utom hörhåll. Tänk på skolorna!

Slå upp en modern skolbok i orienteringsämnet religion och se hur akademierna far fram med det som för bara några år sen kallades barnatro. Eller våra överbefolkade förorter där tristessen är kväljande på kilometers avstånd. Det är missionsfält för en tidning som Midnattsropet!

Ett annat område det varit förvånansvärt tyst om i maranatakretsar är skaran av invandrare i Sverige. Det finns en halv miljon

nu; alltså drygt 6% av hela befolkningen. Det är folk som oftast har en medärvd respekt för Gud och förfasar sig ikapp med oss över utvecklingen i "syndens nya stamort på jorden". (Obs att detta skrevs 1970!)

Alla här ovan nämnda verksamhetsfält borde med det snaraste få påhälsning av orädda maranatarepresentanter beväpnade med lämpliga traktater och småskrifter.

Vid skrivande stund står vår offsetpress och "puttrar" en trappa ner. Det finns redan ett team som arbetat sig in här, och som i mån av de resurser som ställs till förfogande, kommer att förse alla som är villiga att satsa tid och krafter på dessa försummade fält, med ammunition. ■

MIDNATTSROPET
TIDNING FÖR ANDLIG VÄCKELSE

Paul Persson, Rune Gellner och Karl-Svenn Berntsson

SOMMARTID – VÄCKELSETID
EVANGELIUM ÄR GUDS KRAFT
TÄLTMÖTEN PÅGÅR I HELA LANDET

NR 16 15–30 AUGUSTI 1967 PRIS 1:10

Under sextioalet spreds väckelsen över hela landet. Skaror samlades i tältkampanjer. 1967 var också det år då Arne Imsens förkunnelse om biblisk församlingssyn i liv, lära och mission innebar splittring i rörelsen. Tidningen Midnattsropet hade stor betydelse för den ideologiska inriktningen.

Nr 16 1967

MIDNATTSROPET MARANATA
DU VÅR HERRE KOM

NR 23 1 DEC. 1968 KR. 1:25

Mera om farvälmötena i Stockholm sid 10-11

Viktoriasalen i Stockholm var platsen där bibel-skolor hölls. Det var också här det direktsända TV-mötet 1963 hölls, som då omtalades som "chocken i folkhemmet". Midnattsropet rapporterade och dokumenterade.

Nr 23 1968

MIDNATTSROPET NU

– En programförklaring för framtiden

MR 13-14 1976 Av Arne Imsen

Denna tidning har en mycket spännande historia. Den har under hela sin sextonåriga tillvaro haft banbrytarens krävande uppgift. Tidningen Midnattsropet kan utan överdrift

sägas vara ensam i sitt slag. Den har för närvarande absolut inga konkurrenter, ty likriktningen i landets samhällssubventionerade religiösa etablissemang är så påtaglig att det är fullt berättigat att ställa frågan om det är ekonomiskt försvarbart med så många språkrör, då en produkt utan alltför stora rationaliseringar skulle kunna med stor framgång bli den sekulariserade entonighetens mäktiga instrument. De teologiska specialitéerna är inte längre något konfliktladdat spänningsfält i en miljö utan dogmatisk ammunition. Tidningarna är jämförelsevis ambitiöst kulturella och samhällstillvända med socialt patos, politisk medvetenhet, moralisk indignation, folklighet, förströelse och underhållning; allt väl anpassat och portionerat efter tidsålderns allmänreligiösa och humanistiska smakriktningar.

Med ekumenisk elegans tillgodoses numera också det karismatiska behovet av varje organ med någon självbevaringsdrift. Spalternas förra intellektualism uppvägs numera genomgående av en spiritualistisk upplevelsemystik.

Det blir allt vanligare att helt oförenliga element vegeterar lika friskt i ett och samma organ. Det är schizofrent, men osekteristiskt och modernt.

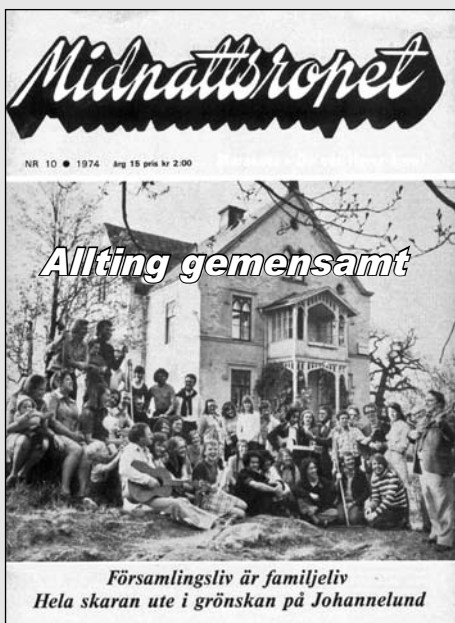
Dessa aviskopior kommer ganska säkert att inom överskådlig tid reduceras till antalet, men deras populärreligiösa filosofi ytterligare vidgas i ett maktberusat huvudorgan. Den utvecklingen kan tydligt skönjas och påskyndas genom personliga kontakter och vänskapskorruption på toppnivå av karriärer med diplomatiska färdigheter.

”

Tidningen vill vare ett kamporgan för evangelisk väckelsekristendom, tro, mission och verksamhet.

”

Tidningen Midnattsropet vill stå för ett dagsaktuellt väckelsebudskap utan litterära försköningar förankrat

Församlingsliv är mer än ett fritidsintresse.

Den undervisning utifrån Apg:s urkristna mönsterbild som framför allt Arne Imsen förde fram, tog gestalt i storfamiljer på flera platser i landet.

Nr 10 1974

I storfamiljerna blev varje insats i arbete och liv en meningsfull tillgång för mission och evangelisation.

Nr 13-14 1975

i urkristendomens pånyttfödelse- och uppståndelseologi. Tidningen vill vare ett kamporgan för evangelisk väckelsekristendom, tro, mission och verksamhet. Tidningen är biblicentrisk i fundamentalistisk mening och antikyrklig i väckelsekristen mening. Den är samsfundsobunden och bekämpar det kristna församlingens byråkratisering, kommersialisering och politisering. Midnattsropet är helt avvisande till all profan stjärn- och idolkult med kristen förklädnad och förklarar all oandlig förfining, professionalism och allt artisteri som på ett eller annat område hämmar, sätter sig över eller ersätter andliga funktioner för den kristna församlingens uppbyggelse och utveckling såsom väsensfrämmande och livsfientliga för all sann gudstillbedjan.

Tidningen hävdar kompromisslöst att det är absolut nödvändigt för varje församling som vill inkarnera Nya Testamentets övernaturliga troslära att stå utanför alla religiösa och politiska makt-konstellationer i tiden och

vara helt oberoende av och avvisande till alla typer av samhälleliga stödformer för liv och verksamhet. Församlingen är utomvärldslig till sitt ursprung och därför

”

Tidningen hävdar kompromisslöst att det är absolut nödvändigt att stå utanför alla religiösa och politiska maktkonstellationer i tiden och vara helt oberoende av och avvisande till alla typer av samhälleliga stödformer för liv och verksamhet.

”

med naturlags nödvändighet världsfrånvärd till sin karaktär och kan aldrig utan förlust av sin egen identitet engagera sig i tidens mellanfolkliga konflikter.

Denna realism skapar konsekvens i liv och lära och befriar från alla romantiska

och verklighetsfrämmande attityder i det heliga krig, vars primära mål är individens frälsning ur en världsordning som med hast går mot sin upplösning. Genom hela Nya Testamentet tonar maranataropet som väckelsens och tröstens budskap till trons folk, samtidens heliga martyrer i ett vilddjurslikt världsvälde.

Det handlade förvisso inte om framsteg och reformer utan om fortgående degenerering av en gudsfiendtlig mänsklighet fram till den tidpunkt då församlingen i hast evakueras ur tiden och en värld störtar samman i ett totalt kaos. Det är detta eskatologiska perspektiv tidningen Midnattsropet vill teckna med apokalyptikens egna bilder.

Budskapet tvingar oss till återhållsamhet i alla stycken i fråga om finansiering av tidningsutgivningen. Denna programförklaring måste väl om den skall realiseras innebära en framtida likvidation av hela tidningsprojektet. Men ännu är tidningsutgivning möjlig i detta land utan statsingripanden av det ena

eller andra slaget med stödjande eller kontrollerande effekter. Det bör vara angeläget för allt radikalt väckelsefolk att tillsammans hålla denna sentida trons häröld levande under den tid som ännu står oss till buds.

För oss är varje led i tidningsutgivningen förenat med personliga offer. Skrivande, redigerande, distribuerande och finansierande medarbetare utför sitt krävande arbete

”

Ett heligt krig, vars primära mål är individens frälsning ur en världsordning som med hast går mot sin upplösning.

”

utan tanke på arvoden eller personlig vinst. Varje tidning når egentligen sin läsare som en mycket personlig frids- och maranatahälsning från ett team medarbetare, vars utsäde är framburet till priset av deras eget borgerliga liv. ■

Midnattsropet
Nr 17-18 • 1975 • Årg. 15 • pris kr 1:80 Maranata • Du vår Herre kom!

Vem skall forma barnens framtid

Larmrapport om skolsituationen
Se sid 8-11

TYSTNADEN
— det mest illegala
Rapport från radio- och sändningskampanjen i Örebro. Se sid 2-3

Vi måste födas på nytt
Se sid 12-13

SAMHÄLLET INFÖR SAMMANBROTTE
Församlingen i uppbrott
VÄGEN UT...

Höstenummer

Församlingen är inte ett serviceorgan i samhällets tjänst utan i tjänst för Guds Rike och en motpol mot den negativa samhällsutvecklingen. I Midnattsropet ställs frågorna på sin spets. Är vi redo att ta konsekvenserna?
Nr 17-18 1975

Midnattsropet
Nr 11 1977 • Årg. 17 • Pris kr 2:50 Maranata • Du vår Herre kom!

PILGRIMSSKOLAN har startat
se sid. 2-9.

V77 i Västerås
Rapport från
se sid. 12-15.

För ett antal familjer ledde utmaningen i förkunnelsen fram till ett kompromisslöst val: Man tog barnen ur statens skola för att undervisa dem hemma. MR börjar rapportera från en mångårig kamp för hemundervisning.
Nr 11 1977

Arne Imsen orienterar och appellerar

MR 1-2-3 1985

Vi vägrar att anpassa oss till ett subventions- och mutsystem, och det måste, som alla säkerligen förstår, innebära mycket stora påfrestningar i ett allt hårdare ekonomiskt klimat med kompromiss- och kapitulationsvillkor för bidragsmottagarna – ända till självutplåning.

Bästa vänner, vi gör vårt yttersta med de små resurser vi har; under mycket arbete och stora ansträngningar. Och vi gör det frimodigt och med gott samvete för att därigenom proklamera med ord och gärning att Jesus Kristus är Herre!

Ni vet att vi behöver era förböner, samt det moraliska och ekonomiska stöd ni representerar i kampen för ett fritt och ostympat

evangelium; uppburet av den lidande församlingen, vars verkliga kors är mer än dekoration eller trollstav för lyckosökare med privat framgångsvittring.

Hjälp oss! Läs och sprid Midnattsropet i alla riktningar och på alla nivåer! Därigenom får du del i den smälek, som egentligen är en ynnest och en verklig design på äkta kristendom, och du håller dig varm och vital i en tid då ljumheten presenteras och premieras som ädel gudstro.

Känn det som en tillgång att du behöver Midnattsropet och Midnattsropet behöver dig! I temporära och provisoriska former sprider sig Guds Ord vidare genom människor som älskar dess sälla och icke blygs för dess dårskap. ■

Så här började det!

Klipp från en kort intervju med Arne Imsen i samband med hans 60-årsdag och tidningens 30-årsjubileum 1990:

Varför startade tidningen Midnattsropet, Arne Imsen?

Vi ansåg oss behöva ett organ som kunde framföra vår förkunnelse. Vi tror att just det skrivna ordet är av stor betydelse för att nå ut till människor. Det fanns ett behov av en fri, obunden tidning med ett genuint väckelsebudskap. Dessutom hade det en viss betydelse att

vi avstängdes från att annonsera våra möten i andra organ. Det var ett gammalt, beprövat knep med avsikt att tiga ihjäl allt som rörde sig utanför den etablerade kristenheten. Men vårt fältrop var och är: "Låt oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smälek."

Vad skulle tidningen tillgodose för behov som ej

Kampen för att sprida evangelium fritt och klart hårdnade. Maranata började med piratradiosändningar.

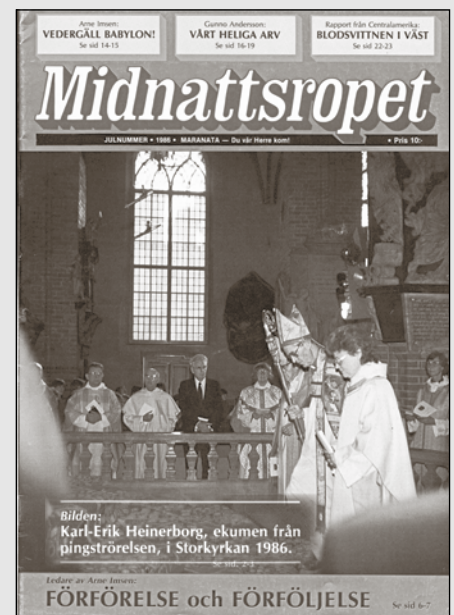
MR motiverade och rapporterade.

Nr 2 1977

Samhällsutvecklingen är ett starkt tids-tecken. Midnattsropet ger klara väckelse-signalerna och manar till vaksamhet.

Nr 1-2-3 1985

Pingströrelsen gör entré i ett ekumeniskt möte i Storkyrkan. Midnattsropet varnar och dokumenterar. Julnumret 1986

samfundspressen klarade av?

-Det avgjort stora problemet var och är de etablerade samfundens oförmåga att lyssna till och förstå de väckelse signaler som manar till uppbrott och uttåg ur samfunden. Det är i och för sig fullt begripligt, men det är alarmerande, då policyn är övertydligt Kainslik; såsom exempelvis hos den förment kristna rikstidningen Dagen.

Tidningen Midnattsropets ärende är genuint väckelsekristet; utan någon strävan efter att bli etablerad.

-Tidningen Midnattsropet har under hela sin tillvaro kraftigt betonat den lokala församlingens avgörande betydelse för evangelisation och mission.

Tidningen har med skärpa hävdatt att all verksamhet som gestaltar andra förebilder än Nya Testamentets egen mönsterbild för gemenskap och tjänst, under-

minerar ett nytestamentligt församlingliv. Det finns absolut inga siffror eller någon statistik i världen som kan bevisa motsatsen. Tvärt om; för att förklara och försvara privata geschäft i den väckelsekristna församlingens utkanter, måste man gripa till kyrkopolitiska termer och mönster. Väckelsefolket i Skandinavien borde ta lärdom av sin egen historia, och utvecklingen i USA, där avarterna med full evidens bekräftar påståendet.

Valet av namn?

-Namnet var mycket viktigt, eftersom det mycket påtagligt speglar det budskap tidningen mer än något annat skulle förmedla. Det upplevdes som ett konungsligt uppdrag att aktualisera och levandegöra bibelns profetiska budskap om Jesu tillkommelse. En och annan uttalade sin skepticism mot tidningens namn, eftersom det ansågs vara för dystert

och avskräckande. "Segerropet" eller "Glädjehuset" fördes fram av några entusiaster. Idag konstaterar vi med tillfredsställelse det lyckade namnvalet.

Varifrån kom idén till logotypen?

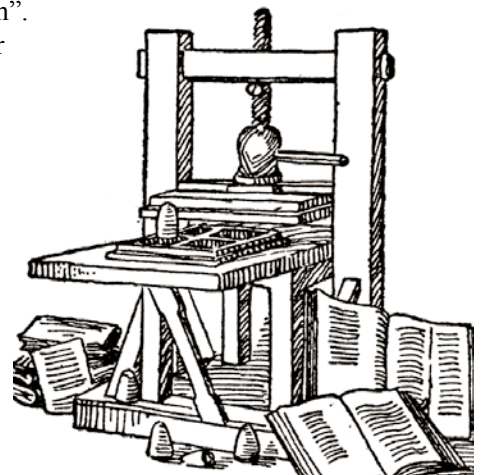
-Det var faktiskt så, att jag en längre tid bearbetat en idé om att vinjetten för den blivande tidningen skulle domineras av några basuner som basunerade ut namnet "Midnattsropet" och den urkristna bönen "Du vår Herre, kom".

Midnattsropet står för Maranatabudskapet, och har aldrig haft några andra ambitioner. Säkerligen hade jag stött på denna idé tidigare, men jag kan inte minnas att det fanns några jämförelser då tidningshuvudet formades av den

reklamfirma som fick uppdraget.

Vilken upplaga hade första numret?

-Första numret trycktes med under 1000 exemplar. Och då första numret presenterades i november 1960, hade vi enats om en produktion med ett nr/mån under kommande år. ■

I kampen för människor som drabbats av den institutionaliserade orättfärdigheten i lagstiftning och praxis, både i Sverige och på missionsfältet var MR ett viktigt instrument.

Nr 8-9 1987

Påven besöker Sverige. Midnattsropet är förmodligen det enda tidningsorgan som givit tydliga varningssignaler, och som fortfarande står för det.

"Gån ut ifrån dem I mitt folk"

Nr 4-5 1989

Kampen för människovärdet - från konception till livets slut. Mot abort och eutanasi till skydd för familjelivet. MR skrev och lyfte fram hur Gud ser på människan.

Nr 5-6 1988

Evangelium – legalt eller illegalt?

Arne Imsen, ur Midnattsropet nr 19-20 1975

Under 60-talet utsattes Maranata på grund av sina verksamhetsformer för häftiga attacker från kristet håll. Det märkliga har skett, att de som mest attackerade verksamhetsformerna undan för undan tagit upp dem i sin egen verksamhet. Emellertid måste konstateras, att Maranatas uppgift ingalunda kan vara att utrusta kristenheten med enbart nya verksamhetsformer. Det finns naturligtvis en mycket djupare och allvarigare målsättning bakom.

För att förstå situationen måste även de läromässiga synpunkterna tas med. Hit hör vad jag vill kalla den fullständiga uppgörelsen med det etablerade, vilket tagit sig uttryck i parollen "utanför lägret". Att gå utanför lägret har dock inte en så snäv betydelse, att det enbart skulle innebära att lämna pingströrelsen eller statskyrkan. Det gäller även att göra upp med den förslavade materialismen och ta itu med andra konkreta frågor såsom skolsituationen, kriminalvården, sjukvården och socialvården.

Vad beror det på, att vi exempelvis inte har reagerat mot skolsituationen? Vi

skickar ju fortfarande våra barn till skolorna utan att tänka på vad det innebär. Vi överlämnar i praktiken föräldraansvaret och överför det på samhället. Fastän vi vet, att i den undervisning, som idag bedrivs i skolorna, gradvis fördärvar och bryter ned de ungas sinnen, tillåter vi samhället att fostra våra barn. När de kommer upp i 20-årsåldern är de ofta så nerbrända och förbrukade i både intellektuellt och moraliskt avseende, att de knappast går att nå med evangelium. Skall vi tillåta detta utan att reagera?

Skall jag idag vara ärlig och uppriktig som predikant, måste jag i sanningens namn anmoda människor att dagligen begå lagbrott. Om vi lojalt följer de regler som samhället snärjt oss med, då klarar vi visserligen karriären, lönen och anställningen. Men jag förstår inte, hur vi klarar vårt samvete.

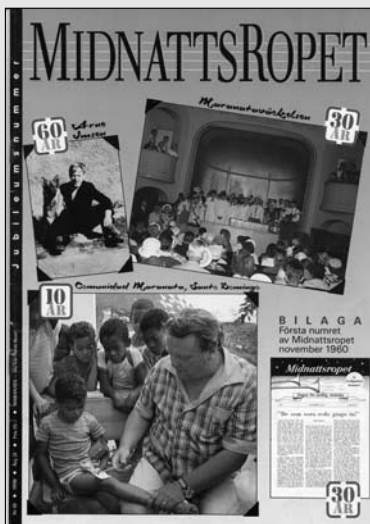
Jag kan inte finna annat än att jag måste säga åt den kristne läraren att hans uppgift är i första hand att vara vittne och i andra hand vara pedagog. Men då har jag uppmanat vederbörande att begå lagbrott. Man får nämligen inte tala till eleverna så, att man använder katedern till predikstol. Det finns ingen möjlighet att idag vara kristen lärare utan att bryta mot gällande reglemente och lagstift-

ning. Jag tror personligen, att den lärare som tar sin sak på allvar kvalificerar sig för suspension, omhändertagande, för-tidspensionering eller mentalsjukhus.

Om vi ser på situationen inom socialvården, finner vi att samma sak gäller där. Den socionom och kurator, som ser den eviga identiteten hos människan/klienten, upptäcker att hon inte bara är en biologisk varelse och ett nervknippe med socialt betende betingat av omständigheter och miljö. Klienten är en människa med mycket djupare problem än de sociala institutionerna förmår att pejla. Det räcker inte med lite socialbidrag, psykoterapi eller medicinsk behandling. Det måste till ett frälsningsunder, därför att människans problem handlar om skuld på grund av synd.

Lojal – mot vem?

Sjukvårdsbiträdet, sjuksköterskan och läkaren har andra människors liv i sin hand. Vi har lärt oss att använda sprutor, och vi vet hur vi skall åstadkomma smärtlindring. Människor sövs ner vid ingången och övergången till det okända för att det skall bli mjukt och behagligt. Vi är rädda för ångestreaktionerna inför döden. Så ställer vi den medicinska tekniken i sekulariserade människors

MR:s ansvarige utgivare fyllde 60 år; Maranatarörelsen och Midnattsropet 30 år och missionsarbetet i Dominikanska Republiken 10 år. Tidningen gav ut ett jubileumsnummer fyllt av minnesteckningar och tacksamhet för att budskapet tagit form med rik och fruktbärande verksamhet. Nr 10 1990

PARUSIA – sista numret Arne Imsen utformade hela innehållet. Och tonen var genomgående ett midnattsrop, maranatarop, väckelse-rop: Jesus kommer! Nr 6 1998

Arne Imsen med en piratsändare. Det gällde att nå ut med budskapet.

händer. Det sista en människa fick här i tiden var en morfinspruta, som gjorde det omöjligt för henne att åkalla namnet Jesus.

Du kristne kurator, läkare eller sjuksköterska – du sitter inne med lösningen för enskilda individer, men du har lärt dig att i lojalitetens namn tåga. Du säger ingenting om Jesus, bara skriver ut dina rekommendationer, och människorna passerar förbi dig. Men kom ihåg – du skall möta dem ännu en gång vid evighetens domstol.

Låt oss ta upp en annan sak! Tiotusentals icke önskvärda människoliv expedieras idag från rätten att leva redan i fosterstadiet. Hela den medicinska tekniken är ställd i dödandets tjänst. Det kan väl inte vara en tillfällighet? Det har med vår totala syn på själva livet att göra. Vi har förlorat evighetsperspektivet, varigenom människan degraderats till att bli betraktad enbart som en animalisk driftsvarelse. - - -

Hur har vi kunnat tåga?

Nu är frågan den: Hur skall den kristna församlingen reagera och fungera i en allt trängre situation?

Jesus har kallat oss att gå ut i hela världen och göra alla folk till lärjungar. Har man fått den kallelsen, spekulerar man

inte i effekter, om det är populärt eller ej. Då har man en sak att göra, nämligen handla. Hur sedan samtiden dömer våra metoder är av underordnad betydelse. Vad som kommer att ha betydelse är möjligen historiens vittnesbörd genom dem som tagit ställning till budskapen och inte till metoden.

Ingen i helvetet kommer att tacka mig för att jag nöjde mig med att arbeta inom de ramar, som samhället gav oss. Ingen i helvetet kommer heller att tacka mig för att jag teg, när namnet Jesus hänades eller när hans budskap förvanskades.

Hur har vi kunnat tåga i så många år? Varför vrider vi oss inte i vända, då vi ser hur Jesu budskap behandlas t.ex. genom alla massmedia? Man stympar evangeliet och gör det till en inomvärldslig reformlära. Man gör det till ett socialt budskap utan himmel och utan helvete och man får ett evangelium utan skuld och nåd. Man får ett evangelium med en falsk kärlek, en falsk barmhärtighet och

en falsk kristusbild.

Jag tror inte, att våra aktioner kommer att stoppa utvecklingen, den kommer att gå vidare. Vad jag däremot hoppas är att vi genom våra aktioner skall kunna vinna en och annan för himmelen. Ingen i helvetet kommer att tacka mig, därför att jag teg. Ingen i himlen kommer heller att klandra mig, för att jag vann dem på illegala vägar.

Det är min skyldighet att se till att människorna får ett oförfalskat evangelium. Jag ställer därför icke frågan, om det sker på legala eller illegala vägar. För mig gäller frågan: Är det nödvändigt att människor nås med evangelium? Därpå svarar jag ett obetingat ja. - - -

Det är på Herrens befallning vi handlar utan att spekulera i effekter. Vi önskar vare sig förföljelse eller fängelse. Skulle det ändå bli resultatet, tar vi hellre det än att dvälas i evighet i mörkrets boningar, därför att vi inte var lydiga, när Herren talade till oss. ■

Några talande rubriker från Midnattsropets arkiv.

Minnesnummer över Arne Imsen, MR:s grundare och ansvarige utgivare under 39 år. Nr 2 1999

HAITI – en stor utmaning för missionen

Rapport: Berno Vidén

Maranataförsamlingens mission i Dominikanska republiken fyller 30 år. 1980 besökte Stina Fridolfsson för första gången en dominikansk troende syster i Santo Domingo, något som blev startskottet för det missionsarbete som idag vuxit fram främst i huvudstadens västra delar, sista åren även i bateyen Palavé. Det har varit många händelserika år med fokus på barnmöten, skola, läkarmottagningar, katastrofhjälp i samband med cykloner och åtföljande översvämningar, fängelsemission etc. Ett signum som en av landets större nyhetskanaler satte på församlingens mission var att den kommit att bli en fana i kampen för orättfärdighetens offer, vilket är både uppfordrande och angeläget. Mission är varje levande församlings hjärteangelägenhet, och trots år av motgångar och kamp kan vi idag se hur varje frö som sås bär en underbar frukt för Guds rike. Att få se hur människor som befinner sig i totalt hopplösa situationer, genom enkla medel och omsorg från utgivande medmänniskor, kan få ett helt nytt liv med innehåll värt att leva för, är verkligen stort.

Det har nu gått ganska precis ett år från det att församlingens mission Comunidad Maranata började söka sig in i Haiti, något Midnattsropet tidigare rapporterat om. Senaste tiden har arbetet där helt naturligt kommit att fokuseras kring koleraepidemin som intill skrivande stund krävt fler än 2 000 dödsoffer och runt 75 000 smittade, trots att det inte gått mer än drygt 40 dagar sedan epidemin bröt ut i Artibonitedalen inne i centrala Haiti. Enligt prognoser kan så många som 400 000 haitier komma att insjukna under det närmaste året.

Baptiste, bergsbygden som ligger på 1200 meters höjd, inbäddad mellan ännu högre bergstoppar, har enligt uppgift än så länge klarat sig från epidemiskt

utbrott. Det kan bero på att vattenförsörjningen där tar andra vägar än längre ner i landet där de flesta är beroende av den kolerasmittade floden Artibonites vatten. Trots det är oron stor och man väntar inte på om smittan ska drabba Baptiste, utan när.

Förutom de 22 barn i Baptiste MR rapporterade om i förra numret, vars skolgång Comunidad Maranata helt och hållet bekostar, har vi nu haft möjlighet att bidra med hjälp till ännu 297 elever i två olika skolor i de till Baptiste närliggande platserna Mont-León och Totoye. Gemensamt för dessa två skolor är att de saknar elementär utrustning som läromedel, skrivböcker och skolbänkar. Dessutom saknar skolorna både golv och väggar (se foto på nästa sida).

Under koleraepidemiens första dagar besökte vi Baptiste med en hjälpsändning bestående av kollegieblock och skrivmaterial till alla de ovan nämnda eleverna, och mediciner till en av bygdens läkarstationer. Doktor **Katthy** är känd för att ta hand om de mest fattiga eftersom han inte tar betalt för besöket, utan endast en lägre summa för mediciner. Då vi kom dit där han också bor med sin familj, fanns en hel del människor utanför hans mottagning och vi kunde erfara ett djupt allvar i luften. Han bjöd in oss, gav oss näs- och munskydd mot lukten, och förklarade för oss att han hade misstänkta kolerapatienter.

Där inne i ett smutsigt mörkt rum låg tre personer i mycket dåligt skick av vad vi kunde se. Katthy förklarade att de

Karin Vidén på besök hos poliodrabbade Claudine (tv) i Baptiste. Han fick polio för några år sedan och har sedan dess inte kunnat gå. På bilden syns några av de hjälpmedel han fick för att kunna träna upp motoriken i de kroppsdelar han fortfarande kan röra. Hjärtat på bilden är omslaget till teckningar skolbarnen i Palavé skickade med som en speciell hälsning. Till höger syns Claudines lillebror.

Barn inskrivna på skolan i Mont-León. Här har de precis fått nya skrivböcker, pennor och pennvässare.

Skolan i Mont-León saknar både väggar och golv, vilket gör det svårt för dem att studera då det blåser och regnar.

kommit från andra platser och insjuknat i Baptiste. Vi skyndade tillbaka till vår lilla hyresbostad och hämtade vätskeersättning, antibiotika och annat som vi köpt in, samt nya lakan som vi fått att förmedla till behövande.

Läkaren tog tacksamt emot och blev mycket lättad över hjälpen. Medicinerna som överlämnades blev direkt till hjälp för flera av de patienter som av olika orsaker sökt hjälp den här dagen.

I skrivande stund basunerar dagstidningens nätbilaga ut hur ännu ett kolerafall nu har konstaterats här i Santo Domingo, och totala antalet sjuka här i landet är nu sju personer.

En av Santo Domingos mer erfarna epidemiläkare, doktor **Ramona Severino**, som vid tidigare tillfälle besökt församlingen i Sverige, har på ett konstruktivt sätt bidragit med att informera och lotsa oss i hur vi i nuläget på bästa sätt kan prioritera hjälpsändningar till Haiti. Hon arbetar på ett av landets största sjukhus där hon är samordningsansvarig vid epidemiska sjukdomar. Så sent som den

22 november kunde vi skicka en större sändning med dropp, vätskeersättning och mycket andra mediciner till den koleradrabbade huvudstaden. Mottagare var doktor **Evelyn** som vi lärt känna sedan tidigare hjälpsändningar. Hon arbetar i ett av de stora tältlägren i Port au Prince. Just nu förbereder vi för nästa hjälptransport till Baptiste som planeras till början av december.

Haiti har kommit att bli en stor utmaning för församlingens mission. Behoven är så enormt stora att till och med stora internationella hjälporganisationer som Röda Korset, UNICEF, Läkare utan gränser etc. tvingas inse sina begränsningar. 1,3 miljoner haitier bor fortfarande under presenningar och i tältläger uppsatta efter jordbävningen för elva månader sedan. Över 90 procent av befolkningen tjänar mindre än sju svenska kronor om dagen. Den rusande koleraepidemin skördar allt fler offer och Läkare utan gränser varnar för vad som kommer att hända, om man inte lyckas att hejda utbrottet. Scenariet beskrivs i media som apokalyptiskt, vilket inte är att ta till överord.

Vad kan då den numerärt lilla och ekonomiskt underlägsna missionen Comunidad Maranata uträtta i Haiti?

Som Kristi sändebud får vi använda det han och församlingen har utrustat oss med. Vi tror att på samma sätt som Jesus lyfter fram ankans skärv som något föredömligt, får vi sprida det vi fått och uppleva hur Gud leder varje steg, till varje människa i behov. Vi kan inte hjälpa alla, men däremot betyder den hjälp vi får förmedla oerhört mycket för dem vi når fram till.

Mission handlar inte i första hand om

Doktor Kathy får mediciner av Comunidad Maranata till sin mottagning i Baptiste, där han tar emot patienter utan att ta betalt.

pengar, men däremot om hjärtats inställning. Jesus sa om änkan som offrade sina dyrt förvärvade ören att hon gav mer än alla dem som la ner stora gåvor i templets offerkista. På samma sätt välsignar Gud den gåva som ges, inte av ett överflöd vi inte behöver, men av vårt dagliga bröd.

Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka. Dela vad du har i sju delar, ja i åtta, ty du vet icke vilken olycka som kan gå över landet.

Det du ger för att lindra någons lidande, är att samla skatter i himlen, vilka aldrig någonsin kommer att förgås. ■

**Stöd Maranataförsamlingens mission
i Dominikanska republiken och Haiti
pg 44 10 05 - 6**

Hemsida för spansktalande som presenterar missionsarbetet: <http://maranata.do>
Flerspråkig hemsida (mest svenska och spanska, men även engelska, franska och kreol)
med nyhetsrapportering från Haiti och om församlingens arbete där: <http://www.haiti.do>

Jesus är sv

Men vilken

Av Samuel Hafsahl

Jesus är svaret för världen i dag! Men vad är frågan, vilka problem har vi som måste lösas, och i så fall, vad kan denne man göra för att frälsa oss från våra svårigheter?

Vi tycker väl ganska ofta att vi själva är rätt så goda, snälla och hyggliga människor. Här i Skandinavien har vi det så gott. Vi har så mycket, ofta mer än vi behöver. Vi ser inte på oss själva som så värst onda. Vi ser en utveckling, en evolution mot det bättre i det mesta. Socialt, kulturellt, vetenskapligt och teknologiskt. Allt vi utvecklar och forskar oss fram till som gör livet enklare och bättre för människor. Man kan kanske säga att denna tidens accelererande gudlöshet för med sig en uppåtgående trend till det bättre för människan. Vi blir mer fokuserade på oss själva och våra liv. Vi utvecklas, blir våra egna gudar och vi för oss själva ännu längre in i vårt egenskapade paradiset.

Men det finns alltid en medaljens baksida, ty vi ser också en värld utanför vår dörr som tilltar i våld och orättfärdighet, där avståndet mellan rik och fattig blir allt större. I vårt arbete i Rumänien ser vi dagligen nöden och fattigdomen. Människor som lever under omänskliga förhållanden. Många fryser ihjäl under vintern, då de inte har värme i sitt hem av jordgolv och tak som inte täcker. Detta är våra grannar, bara ett stenkast ner i Europa. Gudlösheten för med sig orättfärdighet. Man behöver inte bibeln för att läsa och förstå det, utan det räcker att man tittar ut genom fönstret. För de flesta av jordens invånare är världen ingen god plats. Vi ser krig och hungersnöd

och människoskapade miljökatastrofer. Bakom vår rikedom ligger människors djupa fattigdom. Vi trampar över lik för att nå vårt välstånd.

Men vi känner oss fortfarande inte som några onda människor. Vi älskar våra vänner. Vi har ju innerlig kärlek till vår familj och vi ställer upp för våra närmaste. Visar inte detta godheten i oss? Bibelns ord om ondskan som bor i varje människa kan ju inte stämma helt? Jesus ber oss att älska våra fiender och göra gott emot dem som hatar oss. För-

sök det, så skall du se. Vart har kärleken tagit vägen? Vart försvann godheten som vi berömmar oss av? Även den värsta människa älskar sina vänner, men det visar knappast godheten i den människan? Se på världen. Hade alla varit goda människor hade det inte funnits krig och våld. Bedöm själva – Men vi är ju inte sämre än andra människor. Vi är bara en produkt av vår samtid och den värld vi lever i – Jag kan ju inte göra något för att ändra världen. Nej, kanske kan vi inte det, men det är min orättfärdighet som rättfärdigheten kommer att döma och mig den kommer att kräva sin rätt utav.

På senaste tiden har vi läst i nyheterna om hur tiggarna har intagit vår stad. Om hur de utnyttjar våra rika länder, hur de har slagit läger

För de flesta av jordens invånare är världen ingen god plats. Vi ser krig och hungersnöd och människoskapade miljökatastrofer.

aret!

är frågan?

uppe vid skogsbrynen och vilken svinstia det blir där de är. Och kanske skakar vi med lite irriterat samtycke på huvudet och håller med om att detta är inte något vi önskar oss, så får det inte vara i vår stad. Vi kan ju tänka själva på hur vi ser på tiggarna som sitter vid alla gatuhörn och som med gråt och klagovisor eller pågående fräckhet vill ha våra pengar, som vi så hårt har arbetat för. Hur är det med medömkan och godheten i våra hjärtan? Det är nöden som ropar emot oss. Den nöd som vi i vår giriga orättfärdighet har skapat. Fattigdomen skriker ut sitt budskap, men, och jag citerar dagspressen: *Vi måste jaga bort tiggarna så de inte får fäste i vår stad och trivs här. Vi måste statuera ett exempel, så att inte alla tiggare kommer hit.*

Vi vill för allt i världen få bort det, så vi slipper se det och ha det så nära inpå oss. Så att vi inte hela tiden blir påmind om den här andra världen, det som inte hör hemma i vår egen perfekta värld. Vi kan acceptera att se det på tv, då det är långt långt borta och inte berör oss eller har kontakt med vår värld. Vi tycker synd om människor, och ger gärna våra bidrag, så att våra samveten får ro och vi är fortfarande goda människor, bara det inte kommer hit och stör oss.

Vi rustar upp vår militära makt för att trygga vårt land. Vi ger det namn så att vi kan rättfärdiggöra vårt krig mot fienderna. Vi har lanserat namn som antiterror och fredsbevarande styrkor. Det är det onda och farliga där ute som måste oskadliggöras, så att det inte kommer in över oss och hotar vår fred. Men så vill vi kanske inte förstå att det ännu en gång är nöden som ropar; människor som kämpar mot orättfärdigheten. De

har slutat hoppas på en bättre värld och då finns bara hatet kvar. Men vi måste trygga vår lycka, bygga murar omkring oss, skydda oss mot allt som kan förstöra det vi har byggt upp.

Vi pratar gärna om våra insamlingar för att hjälpa människor där nöden härjar. Vi ger villigt med den ena handen och utarmar landet med den andra och tar landets rikedomar. Vi vill inte förändra oss. Jag läste för en tid sen om en organisation i Norge som kallade sig Vit vinter. Flera av Norges profilerade skidåkare hade samlat sig för att kämpa för snön. I en intervju berättade de om miljöförstörelsen i vår tid. Om det varma klimatet, och om snönivån som så drastiskt har sjunkit i Norge. Snart har vi ingen mer snö! Hur skall vi lösa problemet? Jo, vi måste göra det på ett sådant sätt att vi inte behöver ändra på något i våra liv, och hur vi lever, för det vill vi ju inte. Organisationen skulle ge stöd och inspirera till forskning på hur man kan använda ny teknologi för att göra vår livsstil mindre miljöfarlig. Inte att vi skall sluta flyga, men hur flygen skall förorena mindre. Ty, vi vill ju inte ändra vår livsstil, men vi vill ha en vit vinter.

Det finns inget svar på hur vi kan skapa en rättfärdig värld. Vi bär orättfärdigheten i vårt väsen och i vår natur. Det finns så många kloka män som genom historien har försökt skapa en rättfärdig och god värld. Problemet har inte i första hand varit idéerna eller tankarna. Problemet har varit dig och mig. Vi vill inte förändra våra liv. Det finns inget hopp för den här världen,

den är på väg mot sin undergång och vi kommer att dras med den.

IRomarbrevet skriver aposteln Paulus om Guds vrede som uppenbarar sig över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen. Finns det orättfärdighet måste det med nödvändighet också finnas rättfärdighet. Det man sår vill man skörda. Rättfärdigheten kommer alltid att kräva sin rätt. Gud är Rättfärdig. Det är hans egennamn. Han inte bara gör rättfärdiga handlingar, utan han är rättfärdigheten personifierad. Det

finns inte orättfärdighet i honom, och nu uppenbaras hans vrede över människors orättfärdighet. Det finns ett straff som väntar denna tid. Paulus fortsätter att skriva att vi genom vår hårdhet och obotfärdighet samlar på oss vrede som skall drabba oss på vredens dag, då när det blir uppenbart att Gud är en rättvis domare. Ty han skall vedergälla var och en efter hans gärningar.

Vi kan gripas av det här. Vi kan ge sanningen rätt. Vi kan se nöden och orättfärdigheten och tänka att vi inte vill ha med det att göra, vi vill ut ur detta, leva ett annorlunda liv. – Jag måste göra något. Någon har sagt:

Stoppa världen, jag vill kliva av! Men världen kommer inte att stanna, den stannar inte vid nästa hållplats så att du får stiga av. Vi kommer att dras med världen mot dess fördärv.

Detta är inte sagt för att ge dig ett akut dåligt samvete eller för att vi skall rycka oss själva i kragen och börja kämpa för en bättre värld. Ge en penninggåva till

Vi rustar upp vår militära makt för att trygga vårt land. Vi ger det namn som antiterror och fredsbevarande styrkor så att vi kan rättfärdiggöra vårt krig mot fienderna.

en organisation eller åka till ett fattigt land och stödja ett humanitärt arbete, även om det är berömvärt, och många människor gör en stor insats för fattiga människor av ett uppriktigt hjärta. Gud kommer att döma med rättfärdighet, men vi kommer alltid till korta och kanske är det oss själva vi tjänar mest, då vi inte orkar med det dåliga samvetet. Vi ger våra offer för att ge samvetet frid för att så gå tillbaka till våra liv med upplyft blick tills nästa gång vi blir påmind om orättfärdigheten.

Men kristna människor är ju inte bättre. Man har ju läst och hört hur de är. Kristendomen som moral frälser ingen. Det gör oss bara till egenrättfärdiga människor och bibeln har samma dom över dessa: De är under Guds vrede. Ty hos Gud finns inte anseende till personen. Men vad hjälper det mig om alla andra inte är bättre, vi kommer var och en att dömas för vad vi har gjort och hur vi har handlat, inte i förhållande till hur andra människor är. Gud dömer med rättfärdighet.

--

Hur kan vi frälsas? Finns det då inget svar eller en lösning? Jo, Jesus är svaret!

Jesus, vad kan han göra för att frälsa mig? Jesus är ingen religion. Jesus är ingen -ism. Jesus är ingen ny eller bättre filosofi eller tankebyggnad som vi kan sluta oss till eller anta. Jesus är ett nytt liv. En ny början.

Vi har inget svar att ge till dig som lever i den lyckobubbla och för allt i världen icke vill ut därifrån. Som är nöjd med ditt liv och hur sakerna är. Men till dig som har sett verkligheten och blivit gripen av skam, och i förtvivlan försöker att komma ut ur bubblan, men som upptäcker att fördärvet i ditt egen väsen gör det omöjligt. Vi har blivit så ett med vår girighet och vårt ha-begär att vi inte förmår att riva oss loss från välfärdskarusellen. Vi vill, vi har försökt gång på gång, men vi förmår det inte. Vi måste bara konstatera att vi inte längre är herre över eget skepp. Vi har blivit fångade av ett system som vi själva har varit med om att skapa.

Till dig med ett förtvivlat hjärta. Till dig som bara har kvar ett rop om hjälp, en innerlig bön från djupet av ditt hjärta om frälsning från ditt fördärv. Till dig vill vi berätta om Jesus. Han som hörde vårt rop och öppnade himmelens portar för oss och själv steg ned och drog oss

upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn vi hade sjunkit ner i.

En dag fick vi höra om Jesus, och budskapet om honom som dog på ett kors för vår skuld skapade tro i våra hjärtan. Ett hopp om frälsning. Det var inget märkvärdigt i sig själv. Ett enkelt, fast innerligt, vittnesbörd från människor som hade upplevt ett möte med Jesus, och i det mötet blev allting förvandlat.

Det är väl en dårskap att tro på en man som en gång i historien dog på ett kors och som nu skulle kunna hjälpa oss i vår hopplösa situation. Ingen kan övertalas att bli en kristen. Vi vill inte komma med kunskapens övertalande ord, för att du skall hänge dig åt vår lära. Ordet om korset och vittnesbördet om Jesus kan inte reduceras till en intellektuell diskussion. För människor är det en dårskap och en anstöt, ty vi söker visdom och bevis. Men om du fäster din lit till Jesus, om du kommer till honom med ett helt hjärta, inte som ett alternativ bland andra alternativ. Inte som ett tillägg till allt det andra, eller som en försäkring mot något som eventuellt ligger framför, men med ett rop om hjälp i en omöjlig situation, som en sista utväg då allt annat har felat och man har slut på alla hopp, då blir ordet om korset en Guds kraft till frälsning för ditt liv. Till den bönen böjer Gud själv sitt öra, och så frälser han dig, förlåter dig din synd och skapar frid i ditt hjärta.

Bibelns budskap är så enkelt och så klart: Tro på Herren Jesus, så blir du frälst. Genom tron blir vi rättfärdiggjorda. Vi kan inte göra oss förtjänta av rättfärdighet. Det kommer alltid att vara en gåva till den som böjer sig inför sanningen och tar emot ordet om frälsning genom tro. Tron är helt suverän. Det vi i all vår visdom och förstånd inte maktade göra, det gjorde Gud genom sin dårskap. Han förvandlar vårt hjärta. Han skapar nytt liv i oss. Han ger oss en ny natur, och tar själv sin boning i oss. Denne Jesus som blev korsfäst för vår skull, men som uppstod igen från döden genom en evig Ande. Den Ande som uppväckte Kristus från de döda, han är den som verkar med sin kraft i våra liv. Är inte detta en dårskap för en intellektuell människa anno 2010, äventyr och fabler?

Tron är över förnuftet, då den rör sig vid det som ligger utanför vårt förstånd. Men för den som griper trons hopp, blir det en upplevd verklighet genom ett förvandlat liv. Då blir tron erfarenhet

och visdom från Gud. Försök, så skall du se att han också kan förvandla ditt liv, som han har förvandlat våra. Denna förvandlande tro kan inte förringas av människor, ty den sätter inte sin lit till dig och mig, men till honom som är trons subjekt, och det är Jesus Kristus, och han förmår!

Detta är inte ett budskap om att du och jag kan få ett bättre liv. Ett paradys på jorden, där det fortfarande handlar om mig och mitt och min lycka. Det handlar om ett annorlunda liv och en ny livsstil. Där vi inte gör det goda som ett straff från ett fördömande och dåligt samvete, eller som en slavisk plikt, som en träl under en lag, men därför att Guds lag är skriven i vårt sinne och Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan. Där det finns en möjlighet till förvandling och en möjlighet till att leva ett rättfärdigt liv, det som förut var en hopplös omöjlighet. Vi kan bara ge dig vittnesbördet från våra hjärtan, inte från vårt intellekt eller vår hjärna. Vi kan inte beskriva eller förklara hur han löste oss, men ett vet vi, vi som förr var syndens trålar har nu blivit fria. Från våra hjärtan vill vi säga, ja ropa: Kom till Jesus, ropa till honom om hjälp, så skall du få se att han kan förvandla ditt liv, skapa frid i ditt hjärta. Frid med Gud, som resulterar i frid med dig själv och frid med människor omkring dig. Han som kan fylla tomheten i ditt inre och ge livet mål och mening.

Bibelns frigörande proklamation är inte bara för några speciella människor. Det är inte heller ett budskap för den rike och ett annat för den fattige. Inte ett för den kloke och ett annat för den som är enklare utrustad. Gud har inte lagt möjligheten till frälsning på intellektets ouppnåeliga nivå, utan på trons plan, så att det skulle finnas en möjlighet för alla att gripa det. Så annorlunda än allt i tiden. Här räknas bara vad vi kan, vet och förmår. Skolgång, utbildning och diplom, men in i Guds rike kommer vi inte som ett resultat av vad vi är i oss själva, men på grund av vad Jesus är och vad han har gjort och vad han gör. Så djupt måste vi böja oss. Så helt måste vi lägga ner vår stolthet och erkänna vårt tillkortakommande. Erkänna våra egna möjligheters bankrutt, men den som kastar sig i frälsarens armar, den reser han upp och ger värdighet. Inte i första hand i människors ögon, men i Guds, och det måste ändå vara en större ära värd. ■

För att hämta de sina

Av Gösta Karlson

Detta skall inte bli en artikel i vanlig mening, utan förr då ett upprop. Det finns nämligen en sak som i alla tider har varit en bärande faktor för Guds folk. Det är sanningen om att Jesus Kristus, Guds Son, skall komma tillbaka för att hämta de sina. Detta är något som har sysselsatt brudesjälarna i alla tider. Dessutom är Skriften glasklar då det gäller hur allt skall tillgå.

Man kan nu på en gång ställa den fråga som är så brännande för många Guds barn. Ibland undrar man med ängslan i rösten: "Får jag vara med...?" Man kan ge en längre utläggning som svar, men det behövs inte. Kort och gott svarar vi: Liksom Jesus första kommande till vår jord med allt vad det innebar; försoningen på Golgata, Hans död och uppståndelse, liksom detta är grunden för Hans andra tillkommelse, så är också försoningsverket i Jesus grunden för att få vara med då vi skall hämtas hem. Det gäller alltså här, som i allt som har samband med vad Gud vill ge de sina, att man är i rätt ställning till Jesu försoning.

Kännetecknande för vår tid är de många villolärorna som florerar. Tänker då inte i första hand på de s.k. stora religionerna eller kristendomens många avarter. Nej, vad som verkligen stör mig personligen, det är postmilienianernas framfart. Dessa, som visserligen talar om Herrens tillkom-

melse, men som förlägger händelsen till efter Den Stora Vedermodan, eller till och med efter tusenårsriket. Man menar att man skall inte vänta Jesus nu. Bibeln har förutsagt de här människornas agerande. Man säger som den onde tjänaren i sitt hjärta: *"Min Herre kommer icke så snart."* Man skjuter tillkommelsen till en annan tid... längre fram. Konsekvenserna blir katastrofala. Lev som du vill... Inte kommer Herren nu, osv. De här nymodigheterna

skränker mig till att läsa några bibelord som ger all klarhet man kan önska. Vi läser ur Matteus, kapitel 24:

-Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosönens tillkommelse vara. (Matt 24:27)

Ljungelden är ett annat ord för blix. Hur lång tid tar en blix? Det minner mig om det grekiska ordet atomos – dvs odelbar tid. Så går det till när Jesus hämtar bruden. Vers 29 talar

om hur mellantiden fram till att Herren återkommer med alla de heliga skall vara. Sedan kommer Herren tillbaka med alla sina heliga. Det vill säga oss, som varit med Honom i himlen på bröllopet och nådesdomen. Det är den här ordningen som man har helt missförstått. Läs sedan vers 31, om hur Herren då sänder ut sina änglar som skall samla Hans utvalda från hela jorden. Det går inte på en sekund, utan är ett arbete som tar sin tid. Man kan uttrycka det så, att det är den andra fasen i Jesu andra tillkommelse.

Om tiden mellan upptagandet och församlandet kan du läsa

i 2 Kor 5:10, då de frälsta människorna står inför Kristi domstol, som inte har något att göra med den yttersta domen. Då blir det dom till liv eller död, men Guds barn kommer inte under någon dom. Vi är ju redan dömda till döden. Men det är EN som har dött i stället för mig... Tror att det är nu som nådelönen delas ut. En del får lön under det att andra blir frälsta, men såsom genom eld. Herren hjälpe oss. ■

"sedan skola vi som
då ännu leva och
hava lämnats kvar
bliva jämte dem bort-
ryckta på skyar upp
i luften, Herren till
mötes" 1 Tess 4:17

är inte förankrade i Guds Ord.

Den härliga sanningen om min älskade Frälsares snara återkomst är bibeln klara lära. Det är inte, som man lär på det här hållet, att det var en av Plymothbrödernas grundare, John Nelson Darby, som först kom med sanningen om att Herren skall hämta hem sitt folk, för att sedan i triumf återvända 'med alla de heliga...' Så lärde redan apostlarna!

Som sagt, ämnet är stort. Men jag in-

Kristus förh

Predikan av Berno Vidén

Jag vill tala om Jesus och honom som korsfäst och tröttnar aldrig på det. Det är så rikt att få presentera honom som är Frälsaren. Guds ord är en outtömlig källa för att fokusera på Jesus och det blir bara underbarare och härligare. Utan Jesus – inget liv. Utan honom – inget hopp.

Bibeln talar mycket i bilder. I Uppenbarelsebokens första kapitel används en bild om Jesus som solen, och den beskrivning Johannes där ger tror jag inte återkommer någon annanstans i bibeln på det här sättet. Hans härlighet, majestät och makt beskrivs på ett oerhört sätt, som i vers 16 -och hans ansikte var såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft.

Vem förmår att se in i solen? Vi vet att utan solen skulle vi inte kunna leva här på jorden. Solen är den som ger ljus och värme, och är ett villkor för allt liv i varje vrå på vår jord. Det finns ingen individ som kan leva utan solen. Den når fram överallt och varje bebodd plats har sin förutsättning i solen.

Jesus är som solen som skiner i sin fulla kraft, och en dag ska vi få se hans ansikte, få möta honom. Det har gått två tusen år sedan han vandrade här bland människorna. Vi har läst hans egna ord om vad som ska övergå jorden, och vi ser mörkret i tiden; vi ser den ångest människor drabbas utav. Det handlar om katastrofer på den ena platsen efter den andra, men då Jesus talar om detta sätter han inte fokus på katastroferna, utan säger att 'när ni ser detta ske ska ni förbida och vänta. Då ska ni skåda uppåt, för er förlossare nalkas.' Det är som om solen efter två tusen år skiner med ännu

större kraft. Gud vet att tiden är kort, och rättfärdighetens sol tränger igenom och avslöjar varje orättfärdighet. Den tränger igenom och förvandlar mörker till ljus.

Det finns andra bilder ur Guds egen skapelse. I Kolosserbrevet läser vi:

-Låten därför ingen döma eder i fråga om mat och dryck eller angående högtid eller nymånad eller sabbat. Sådant är allenast en skuggbild av vad som skulle komma, men verkligheten själv finnes hos Kristus. (Kol 2:16-17)

Jag har tidigare inte funderat över det

finns i Jesus Kristus. Jag tänker på den egenskap månen har att påverka ebb och flod, och vi får erfara hur hela havet reser sig upp av månens oerhörda kraft. Jesus sa att "Han skall draga oss upp till sig". Skapelsen målar upp Jesu härlighet och vi blir förnyade och får ny vision.

Jag vill tala om Kristus och församlingen. Vi sitter här samlade på det sätt man vanligtvis gör i kyrkor, kapell och föreläsningar. Vi har mötesmönstret som följt med traditionen. Men låt oss föreställa oss att vi kunde gå tillbaka och

Man kom tillsammans i en sådan djup gemenskap, att man delade av sitt överflöd. Det var inte för att bygga upp en speciell gemenskap eller en storfamilj på det sättet. Det var inte målet. Målet var att Kristus skulle bli förhärligad mitt i församlingen.

som står här om "nymåne" och "skuggbild". Solen lyser med sin kraft på månen som återkastar solens ljus, eller hur? Det står om skuggbilden av det som skulle komma och att verkligheten

söka oss till det som var från ursprunget, såsom mötesformen och dess innehåll så levande presenteras i Guds ord. Tänk om man kunde förflytta sig i tid och rum, och få uppleva hur det verkligen var! Men

ärligad i församlingen

det kanske inte heller vore så bra. Fokus ska ju inte läggas på hur gemenskapen utformades, fokus ska läggas på Kristus. Fokus är inte församlingens form och metoder, de är endast medel som Gud har gett oss. Det är så välsignat att läsa om den urkristna församlingen, om hur de var ett hjärta och en själ. Ingen kallade något av det han ägde för sitt. Man kom tillsammans i en djup gemenskap där man delade såväl armod som överflöd. Målet var inte att bygga upp en speciell gemenskap eller det vi kallar en storfamilj. Målet var att Kristus skulle bli förhålligad mitt i församlingen. Det för med sig oerhörda konsekvenser. När man säger ja till Jesus, så kommer nästa steg – och nästa. ”Följ mig”, sa Jesus. Jag ska göra er till människofiskare. Följ mig! Och så började Jesus förbereda sina lärjungar på det som skulle komma. Församlingen skulle födas. Detta oerhörda resultat läser vi om i Apostlagärningarna. Anden sänks ned. Himlen manifesterar sig i församlingen. Människorna satt inte där utan att veta vad de skulle göra. De var väl förberedda. Man hade tagit vara på Jesu undervisning, ja man hade lyssnat, och nu sökte man efter att få se Hans undervisning förkroppsligad i en församling, trots att han själv inte fysiskt var närvarande hos dem. Jesus hade vänt åter till himmelen men man visste vad han hade lovat: -Jag skall bygga min församling.

Han skulle bygga sin församling och byggnadsmaterialet var hans efterföljare. Detta var dock inget man kunde skapa eller organisera, utan det måste födas fram. I Kristus blir vi uppbyggda till honom. Då läggs saker och ting till rätta. Visioner skapas och vi ser budskapet ta form.

Hur ska vi kunna vara hans kropp här i tiden; inte bara en mötesgemenskap, där man kommer samman ibland, utan denna församlingens gemenskap som vittnar om att vi äger en frälsare som leder oss under dygnets alla 24 timmar. Han är vårt huvud. Han är församlingens huvud.

Han är inte världens huvud, och han är inte huvud över allt du ser omkring dig. Han är församlingens huvud och hon är hans dyrt köpta brud. Detta är verkligen underbart! Församlingen har ett mål; ett oerhört viktigt mål som Gud själv har gett. För att nå målet finns medel vi kan använda oss utav, men medlen är inte målet.

Brevet till Korinterna är riktat till hela församlingen i Korint. Alla syskonen där fick del av den här undervisningen. Det

har vi de här förhållningsreglerna att gå efter. Vi skulle kunna välja vår styrelse, var och en skulle sköta sitt. Man skulle kunna sätta upp en perfekt arbetsmodell – men vad spelar det för roll, om vi inte har Jesus. Tänk om vi kunde skala bort allt som traditionen har gett oss. Allt som kyrkligheten har gett, de här bilderna vi har om vad en församling är. Tänk om vi bara kunde gå till Guds ord och som församling söka det väsentliga – Herre, uppenbara din härlighet! Uppenbara din vilja för oss! Visa oss din väg, Herre!

Jesus skulle bygga sin församling, byggnadsmaterialet var hans efterföljare. Detta var dock inget man kunde skapa eller organisera. Det måste födas fram. I Kristus blir vi uppbyggda till honom. Då läggs saker och ting till rätta.

har slagit mig många gånger hur Paulus lägger ned sådan omsorg på var och en i församlingen då han skriver. Han tar i detta brev upp situationer som är väldigt olika. Det handlar om väldigt många olika människor. Så förmanar han: Se på Kristus! Se på Jesus! Han påminner dem om vilka de är i Jesus. Grunden och lösningen för varje situation som kan uppstå i en församling är att man tillsammans får söka Jesus. Om det så handlar om knävägen, försoningens väg eller förmaningens väg, så är det hela tiden målet att byggas upp i honom som gäller. Allt annat som kan vara ett hinder får skalas av. Egoismen får skalas av, kärleken till världen bleknar bort då Han blir större. Uppgörelser med olika ting som inte bör finnas i gemenskapen kommer också fram i detta brev, men hela tiden med Jesus i centrum. Annars skulle det aldrig gå. Annars skulle vi förlita oss på några stadgar vi skrivit upp, och säga: nu

Du har sagt att du är vägen. Den vill vi gå på.

I detta brev finns många förmaningar. Det talas också mycket om nådegåvor som är givna till församlingen, gåvor som får komma i bruk i församlingen. I kapitel 13 läser vi om kärleken: ”Kärleken förgår aldrig”. Kärleken är Jesus personifierad, och den förgår aldrig.

-Men profetians gåva, den skall försvinna, och tungomålstalendet, det skall taga slut, och kunskapen, den skall försvinna. Ty vår kunskap är ett styckverk, och vårt profeterande är ett styckverk; men när det kommer, som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är ett styckverk. (1 Kor 13:8-10)

Profetia, tungotal, kunskap – alla dessa medel får aldrig bli ett mål. Nej! Andedopet är inte ett mål. Det är något Gud har gett oss som ett medel här i tiden. Undervisningen, profetian som kommer till församlingen där Guds Ord uppenbarar sig, det är medel för något så mycket

högre. Gud har lagt ned profetians gåva i församlingen. Gud har lagt ned olika gåvor ibland oss och vill självklart att de ska vara i bruk. Men vad är målet med detta? Jo, det är att vi ska uppbyggas till Kristus, till honom och ingenting annat. Kristus ska förhållas i våra liv. När det kommer som är fullkomligt – och vad är det? När Jesus kommer, då ska det försvinna som är ett styckverk.

Vi läser sedan i nästa kapitel och förstår vad som är det viktigaste av det som nämns här:

-Faren efter kärleken, men varen ock ivriga att undfå de andliga gåvorna, framför allt profetians gåva. (1 Kor 14:1)

Det står inte: faren efter profetians gåva. Nej. Faren efter kärleken! Historien har sina platser och traditioner. Jerusalem och templet, stoltheten, fanns där på en plats. För samarierna var platsen för tillbedjan ett berg, och för efesierna var platsen ett tempel där man tillbad Diana.

Men så kom Jesus, och bröt i sin person ner alltsammans. Gamla testamentets förbilder och skuggbilder, allt detta som Israels folk hade knutit till en plats, omfattades nu i en person. Det var Jesus som kom och som sa: Jag är vägen! Dagar kommer då det inte är i Jerusalem man ska tillbedja. Eller på detta berg. Nej, Fadern ska ha sanna tillbedjare som tillber honom i ande och sanning. Det handlar om personen Jesus.

så att människor när de kommer får uppleva styng i sina hjärtan. Det är en församling i funktion. Tyvärr har vi ofta våra mötesmönster emot oss då vi kommer samman till gudstjänst. Vi fokuserar lätt på ett fåtal, när bibeln då den talar om gudstjänst, talar om en församling som är med och kanaliserar, prisar Gud, sjunger, delar vittnesbörd, psalmer, lovsånger, med målsättningen att prisa och lova honom som är upphöjd!

Kyrkbyggena började inte ta fart förrän under Konstantins tid på 300-talet då kristendomen legaliserades – på gott och ont. Då ser vi detta ta form som sedan dominerat och haft inflytande i historien, in i våra dagar och in i våra församlingar på olika sätt. Men det finns en förebild, det finns en urkristen församlingsordning i Guds Ord. Församlingen ska i den sista tiden få se och erfara det som var från begynnelsen då man levde i tillkommelsen, med det korta perspektivet: Jesus kommer!

För församlingen betyder det här mönstring, det betyder beredskap!

-Vad följer då härav, mina bröder? (v 26)

Aposteln hänvisar till det som är skrivet innan, där det talas om profetiskt tal och om ordningen i församlingen. I versen innan läser vi: Om åter alla profeterade... Alla! Ska alla profetera? På sätt och vis, ja! Var ivriga att undfå profetians gåva, läste vi. Det handlar om att se

tyga att "Gud verkligen är i eder". (1 Kor 14:24-25)

"Vad följer då härav, mina bröder?" Här märker vi vilken grund församlingens gemenskap vilar på, vilket liv som flödar! Budskapet är oerhört provokativt. Tänk om någon kommer in här, känner sig avslöjad, ja genomlyst! Du kan bli åtalad för att på ett avslöjande sätt säga att en människa är syndare och behöver vända om från sin väg. Det är diskriminerande att säga så och den alltmer humanistiska lagstiftningen tillåter inte detta. Man förbjuds att läsa Guds Ord och man förbjuds på olika sätt att tala om att människor behöver omvända sig från syndens väg. Man lindar ännu så länge in det på olika sätt, men det kommer mer och mer. Det innebär att det blir svårare, och så småningom kriminellt att förkunna ett omvändelsens budskap. Ändå är detta vägen. Det finns inget annat budskap än omvändelsens nödvändighet, och vad kan få människan att vända om? Jo, det är då profetians gåva är i funktion i församlingen. Då Jesus är stor och högtlovad i församlingen.

Vi återvänder till frågan: -Vad följer då härav, mina bröder? Jo, när I kommen tillsammans, så har var och en något särskilt att meddela... Pris ske Gud! Det är så fint när man kan sitta tillsammans i all enkelhet, kanske åter tillsammans och samtalar – bryter det invanda mötesmönstret. Det gör mig så ont när man möter en broder eller syster som man aldrig hör prisa Gud eller bära fram sitt vittnesbörd eller sjunga en sång. Det är så viktigt att var och en är med och det är en naturlig följd av det vi nyss läste. Vad följer då härav? Jo, när Guds Ande är verksam ibland oss bryts mötesledarmönstret som kan vara som en bromskloss. Någon kanske är blyg, någon är litet rädd eller osäker, men vi får hjälpa varandra! Det handlar om att 'han vill göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv'. När vi är tillsammans och firar gudstjänst, så är det välsignelse att höra någon prisa Gud eller säga några ord om Jesus.

Det står också så här:

-Jo, när I kommen tillsammans, så har var och en något särskilt att meddela: den ene har en psalm, den andre något till undervisning, en annan åter någon uppenbarelse, en talar tungomål, en annan uttyder; allt detta må nu ske så, att det länder till uppbyggelse.

I Efesierbrevet kan vi läsa något som är

Gud har lagt ned profetians gåva i församlingen. Gud har lagt ned olika gåvor ibland oss och vill självklart att de ska vara i bruk. Men vad är målet med detta? Jo, det är att vi ska uppbyggas till Kris- tus, till honom och ingenting annat.

-Faren efter kärleken, men varen ock ivriga... Det ena utesluter inte det andra, men det andra har sin förutsättning i det ena, det har sin förutsättning i Jesus. Han är grunden, han är hörnstenen, han är vårt liv, han är vårt allt. I kapitel 14 talar Paulus mer om tjänsterna och om hur viktigt det är att profetians ande får finnas i församlingen, att profetiskt tal får komma fram på olika sätt. Detta får inte styras av en, två eller tre stycken, utan det står att församlingen ska vara med och bära fram det profetiska budskapet

klart, att se Guds väg. Kan du se Guds väg, då är du en profet! Gud uppenbarar den väg vi ska gå. Det är en trons väg. Men det är inget annat än hans ande som kan uppenbara det för en människa. Vi fortsätter läsa:

-Om åter alla profeterade, och så någon som icke trodde, eller som vore olärd komme ditin, då skulle denne känna sig avslöjad av alla och av alla uttrassakad. Vad som vore fördolt i hans hjärta bleve då uppenbart, och så skulle han falla ned på sitt ansikte och tillbedja Gud och be-

Tiden är kort nu och den mötes- och gemenskapsform vi läser om i bibeln är den enda som kan överleva i den yttersta tiden.

en parallell:

-Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet.

(Ef 4:11-13)

Målet är att växa upp till Honom. Du

kan stå upp för Jesus – man behöver inte säga så många ord. Bara resa dig upp i församlingen, kanske säga namnet Jesus. Det är så förlösande.

Tiden är kort nu och den mötes- och gemenskapsform vi läser om i bibeln är den enda som kan överleva i den yttersta tiden. Det blir trängre och trängre i världen. Vi ser konturerna av vad som kommer; de antikristliga lagarna som stiftas, förbud efter förbud. Det blir

alltmer en övermakt som talar och som ska styra över människors liv. Eftersom Jesus så tydligt har deklarerat att hans rike inte är av denna världen, så blir det naturligtvis konflikt. Om vi i denna tidsålder förkunnar Kristus och hans rike, så blir det konflikt med världen och dess makthavare. Men då finns det ändå en framkomlig väg. Det finns en församling som är i funktion.

I konflikt och utsatthet, i förföljelse och ensamhet, finns en fungerande församling. Att hänvisas till Guds ords väg skapar behov och hunger efter mer av Jesus och fördjupad församlingsgemenskap. Gud är god. Han lever och verkar mitt i församlingen. Tack gode Gud för den församling du gett oss!

Vi lovar dig Herre Jesus Kristus! ■

Budskapet...

forts från sid 3

– i Kina, vissa platser i Indien och för övrigt i Asien.

Men det är förföljda, nödställda människor, som lever i underjordiska församlingar...

-Ja, idag är det många som får ge sina liv. Speciellt i de muslimska länderna. Men ändå har det aldrig blivit så många frälsta som nu. Det beror ju på att det bor så mycket folk på vårt jordklot idag. Tänk att det pågår en väckelse i det stora folkhavet Kina. Men det är svår förföljelse. Man får räkna med fängelse och tortyr.

Vi har ju nu femtioårsjubileum av tidningen MR. I november 1960 gavs första numret ut. Det hade åtta sidor, och trycktes i mindre än tusen ex. Vi trycker nu tidningen i 4000 ex och sänder ut mer än 2000 ex till prenumeranter och kommissionärer.

-Vi har fått många rapporter om att

tidningen är till stor uppmuntran. Speciellt i denna tid då det inte ges ut just några skrifter med ett sådant budskap. Man känner att det är detta vi behöver. Ett budskap som är sant och väckande, och stämmer överens med den tid vi lever i. Ett budskap om Jesu snara tillkommelse. Och församlingen som ska stå fri, utanför lägret. Utan statssubventioner och andra hjälpkryckor. Att få leva ett sant kristusliv i denna världen. Det kommer många uppmuntrande rapporter från människor som hör av sig och berättar hur stor uppmuntran det är att få tidningen.

Jag hörde nyss rapport om en som blivit frälst just genom att någon stoppat in denna tidning i hans brevlåda. Han visste inte vem, men det ledde till hans frälsning att någon okänd stoppade Midnattsropet i hans brevlåda!

Vi har stått utanför riksdagshuset med tidningen, vi har spridit den på bokmässan i Göteborg över tio år, och varje år får vi nya kontakter och prenumeranter. Människor vi aldrig skulle nå annars.

Det är alltså viktigt att fortsätta ge ut MR?

-Det kan komma tider då vårt budskap blir ett lagbrott. Det kan bli så att vi till slut inte får ge ut tidningen mer. Skriften säger ju, att natten kommer då ingen kan verka. Därför är det så viktigt att vi tar vara på tiden nu och sprider budskapet. Där vill jag särskilt understryka, med tanke på tidningen, att det räcker inte med att vi trycker den i vårt eget tryckeri. Den färdigställs, men den måste också få ben och fötter... Det står ju i Skriften: *"Huru ljuvliga äro icke fotstegen av de män som frambära gott budskap!"*

Så det här är en mycket större uppgift än många förstår. Ta ett antal tidningar av varje nummer och sprid! För det är väldigt betydelsefullt med det budskap tidningen står för att missionera med den. Det kan bli till väckelse och räddning.

Det skulle betyda väldigt mycket om man fick upp ögonen för hur viktigt det är att gå ut med tidningen. Ett sådant budskap! ■

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Maranata 50 år

Sommarkonferensens tema "Ett jubelår ifrån Herren - Maranata!" präglade mycket av undervisningen under veckan. Men förutom alla evangelikala sanningar som har att göra med jubelåret anspelade temat också på det 50-års jubileum som Maranata-väckelsen och tidningen Midnattsropet firar i år. Här följer ett par vittnesbörd från ett möte ägnat åt detta.

Konsekvenser i mitt liv!

Emanuel Johansson

Jag har inte varit med i Maranata i 50 år av förståeliga skäl. Jag var inte med i väckelsetider då skarorna samlades, men kom in i Maranata i ett senare skede. Jag blev född i väckelsen och mötte Jesus i tidiga år. Sedan handlade det om att välja. Jag har många gånger stått inför vägsval. Ofta har man hört om Maranata. Även fast man är med i församlingen och satsar tid och krafter, får man höra från olika håll att Maranata är en församling som för en tynande tillvaro, och det är i den här perioden man fått göra sina val

trots ett och annat råd om att Gud är väl större än den lilla tynande församlingen i Stockholm.

Det är en sak som jag tycker betecknar mycket av vad Maranata handlar om. Det är ett väckelserop med konsekvenser. Maranata handlar om att vänta Jesus. Att ha detta korta perspektiv att Jesus kommer snart. Det fick konsekvenser för en församling att säga nej till statsbidragen, till exempel. Det fick konsekvenser att säga nej till ekumeniken, att säga nej till engagemang för ett samhälle som är på väg mot sin upplösning, och istället satsa för det som består. Satsa på att Jesus kommer tillbaka, och det snart.

Maranata har också fått konsekvenser i mitt liv och för de val jag har gjort. Det handlar om att Jesus kommer och att hellre vara med i en grupp som måhända för en tynande tillvaro, men en grupp som väntar Jesus och vill satsa det man

är och har för att Jesus kommer snart. Jag tror också att Gud är mycket större än Maranataförsamlingen i Stockholm. Gud är större än oss. Om du upplever Guds kallelse att gå in i ett verk på en annan plats, i ett annat sammanhang och på ett annat sätt, så ska du gå. Men alltför ofta har man sett exempel på att människor har gått och, med handen på hjärtat – har det handlat om Guds kallelse till ett verk på ett annat sätt, eller har det handlat om att bygga sitt liv för jord och värld? Handen på hjärtat.

Frågan är vad vi vill satsa på. Vi har ingen anledning att presentera oss själva, för vi har inget att komma med på det sättet. Vi har en bristande organisation, vi har brister på många sätt och är redskap som har sina begränsningar var och en av oss. Men tänk att vi får vänta Jesus, vi har en stor Frälsare som kommer snart och som ska ta hand om sin lilla hjord. ■

Det fungerar!

"Det kommer en tid då församlingen inte bara ska samlas på söndagar, men samlas dagligen, hela veckan. Den ska vara som en familj."

Jag blir så gripen när jag hör Emanuel, en ung människa som har gjort sitt val. Han har inte valt det stora i världen. Det som ser flott ut. Han har säkert goda förutsättningar till att gå långt. Men han har gjort sitt val.

Jag har valt att göra sällskap med Guds enkla vandringsmän.

Det må kosta vad det vill, men jag vill hem till himmelen.

Det är längtan hem som driver mig, jag vill ej stanna här,

ty en främling här på jorden jag ju är.

Och det här främlingskapet är för mig väldigt fascinerande. Jag känner hela tiden att jag är en främling här i världen. Jag har inte mitt hem här, och därför har jag valt som jag gjorde. Jag har varit med väldigt länge. Jag kanske är den enda här som har mött och hört Aage Samuelsen. I och för sig är inte just det en så stor upplevelse, för jag kom egentligen med litet för sent för den stora väckelsen. När jag kom med, var Aage Samuelsen verksamhet väldigt tynande. Däremot var det en väninna till mig som sa att vi måste åka till Mjödalen utanför Oslo och höra en predikant från Sverige. Det var 6 februari 1967, jag fyllde 18 år den dagen. Den dagen blev mitt liv förändrat. Jag var med i Maranataförsamlingen i Oslo. På den tiden var det väldigt mycket bråk och oro där, men väldigt litet liv. Och jag kände mig mera tom när jag åkte ifrån mötena där än när jag kom dit. Och så kom jag då till den här lilla

församlingen utanför Oslo och hörde den här predikanten, som hette Arne Imsen. Det var ju så länge sedan, 1967, men jag kommer än idag ihåg bibelstudiet han hade utifrån Korintierbrevet om en annorlunda församling. Han talade om att församlingen är som en kropp. Om en lem lider, så lider hela församlingen. Om en lem är glad, så är alla glada. Han talade på ett sådant sätt att jag genast såg Guds församling på ett sätt som jag aldrig sett förut. Och från den dagen blev mitt liv mycket annorlunda. Och jag kände att jag måste åka till Sverige och höra mer om det här. Och min kusin och jag åkte till bibelskolan i Stockholm 1969. Men då sa Arne något som jag tänkte: det här är i alla fall utopi. Han sa: Det kommer en tid då församlingen inte bara ska samlas på söndagar, men samlas dagligen, hela veckan. Den ska vara som en familj. Det kommer en sådan tid, sa han. Jag tänkte för mig själv att det där kommer aldrig att hända. Att en församling ska vara som en familj, ständigt tillsammans, som ska dela varandras vardag. Men ni vet ju hur det gick.

Vi har ju fått så väldigt mycket från denna församling. Vi bodde här ett tag under Johannelunds- och Gamla Bro-tiden. För mig och Jan-Egil var det väldigt grundläggande. Vi fick med oss grunden om allting gemensamt och hur det går att fungera i en tid som denna. Det går att fungera.

När vi återvände till Norge hade vi med oss denna vision. Vi hade fått en vision som är så dyrbar. Vi hade denna vision med oss. Vi kom hem med denna vision till en församling, och trodde att det här skulle gå förverkliga, för det var ju så fantastiskt. Men vi blev ganska snart utslängda från den församlingen. Då ringde Arne Imsen till JanEgil och sa: -Du får väl komma hem! Men JanEgil sa: -Jag kan inte. Jag känner att det finns vänner här som har sett och upplevt något. Jag kan inte komma tillbaka. Det var en grupp vänner som följde med oss in i denna gemenskap som för oss har varit något så enormt. Så dyrbart. Vi hade många barn. Vi och ytterligare en familj hade många barn. Så kom skolproblematiken. Och vi undrade vad vi skulle göra med våra barn. Världen vill ju gärna ha tag i dem. Här i Sverige hade syskonen redan börjat med hemundervisning, och av nåd så fick också vi börja med det.

För mig är det så stort att se dessa ungdomar som blivit bevarade. Det är väldigt stort att se människor som kommer från synden och världen, och man ser att de som varit djupast fallna får uppleva att Jesus lyfter dem upp. Det är enormt! Men för mig är det så stort att se hur Gud har bevarat genom alla dessa år. Det har varit mycket kamp, många problem. Men idag får jag vara med och undervisa mina barnbarn i hemundervisningen. Och det är för mig väldigt stort. Jag ser också ungdomarna både i Norge och Sverige, som fått välja, som Emanuel vittnade om. Det är Guds nåd. Det går inte automatiskt. Man får inte automatiskt mammas och pappas frälsning. Man måste välja. I denna tid då det finns så mycket utbud. Alla går på dig om att du måste utbilda dig och bli något. Men jag väljer Guds rike, jag väljer församlingen. Jag väljer missionen. Jag väljer människor som är djupt sjunkna, jag har sett nöden och väljer detta. Det är för mig väldigt dyrbart. Allt som ligger bakom, alla nederlag – för det har det varit - många gånger, många nederlag, men också många segrar. Det vittnar om Guds trofasthet. Gud är trofast. Han ser efter din trohet. Han lönar efter din trohet. Se inte på att det du är insatt i är så litet i världens ögon, för det finns en Gud som ser efter din trohet. Efter den trohet du visar mot den vision du fått, kommer han att löna dig. Jesus kommer snart. Håll ut till dess att han kommer! Amen. ■

Mot Rom

- eller utanför lägret med Jesus

Av Emanuel
Johansson

Katolicismen börjar inte med att du åker till Livets Ord och köper en mariastaty, den börjar med en förändrad hjärteinställning.

Historien bär många vittnesbörd om människor som för Guds Ords skull blivit förföljda. Människor som fått möta Gud och inte dragit sig för konsekvenserna av att leva ut sin tro. Tron på Jesus och på Bibeln som Guds ord har många gånger inneburit ett martyrium.

De förföljda är oftast enkla människor utan möjlighet att försvara sig mot sina förföljare. Förföljaren i sin tur är stor, innehar makt och rikedom. Från den tidiga martyrhistorien så var förföljaren ett gudlöst imperium som krävde människors underkastelse. Att inte ge kejsaren eller någon annan avgud sin tillbedjan kunde innebära dödsstraff. Så långt är det enkelt, ont mot gott, hedniskt mot det kristna. Lite svårare blir det senare när förföljaren har bytt skepnad, men mönstret känns igen. Ett imperium styrd av en ofelbar person med stora tillgångar, maktmedel, rikedomar och undersåtar. Påven med den katolska kyrkan krävde människors underkastelse. Otaliga är de historiska exempel där kyrkan utstött, förföljt och dödat.

Hur kunde det gå så snett? Hur kunde den förföljda bli förföljaren?

Det är stor skillnad mellan den skara

som följde efter Jesus, det liv och det verk de utförde och den förstatligade maktapparatur den katolska kyrkan kom att bli. När Jesus blev förhörd av Pilatus strax före sin död på korset nämner han en sanning som ger ljus över situationen. Han säger:

-Mitt rike är inte av den här världen. Om mitt rike vore av den här världen, hade mina tjänare kämpat för att jag inte skulle bli överlämnad åt judarna. Men nu är mitt rike inte av den här världen. (Joh 18:36)

Guds rike är där Jesus är Herre. Hans folk är ett avskilt folk, ett från världsliga förpliktelser och symbioser fritt folk. Ett folk i ständig konfrontation med världens rike. Ett folk utan oheliga allianser. Men när kyrkan allierar sig med världen förändras den i grund och kan mycket väl bli en förföljare. Den fria församlingen har alltid stått i kontrast till de religiösa institutionerna i tjänst för stat och värld. Så var det på Jesu tid när de religiösa gick i täten för motståndet mot Jesus. Så var det när kyrkan införlivades i det romerska imperiet och kristendomen som religion blev ett maktmedel över folken samtidigt som de som inte underkastade sig förföljdes. Vi ser det i 1700-talets martyrhistoria, i 1800-talets väckelserörelser och ända fram till 1900 talets början där stat och kyrka hand i hand

förföljde den fria församlingen.

När vi idag betraktar den katolska kyrkan ser vi en traderad tro som förändrats till oigenkännlighet. Mariadyrkan och helgondyrkan, sakrament, riter och liturgi, en materialiserad trosutövning som skymmer det enkla evangeliet. Avstegen från evangeliets sanning är allvarlig och

Under den katolska konferensen i Stockholm såldes ikoner och radband från ett ortodoxt kloster i Minsk. Bilden är från Clara Kyrka när Ulf Ekman talade i avslutningsmötet.

har skett steg för steg, men orsaken och det stora avsteget var alliansen med världen.

Idag pågår en återkatolicering i Sverige. Det är omodernt att påminna om väckelsehistorien och kyrkans mörka roll som förföljare. Det är nya tider nu, inga martyrbål brinner i Europa idag. Ja, det är fredstider i kristenheten och allianser bildas till höger och vänster. Väckelsekristna rörelser som för länge sedan har gjort upp med katolicismen rättar in sig i tåget mot Rom, men avsteget skedde inte direkt. Innan inriktningen

mot Rom var antagen har vi i Sverige fått se hur fria väckelsekristna församlingar allierat sig med världen. En rörelse som vuxit sig stor, och som innehar numerär och resurser, ser möjligheterna och frestas att träda in på världens spelplan i politik och andra mänskliga makt demonstrationer. Men, att Jesu tjänare inte kämpade för hans befrielse berodde dock inte på bristande resurser. Kampen var en annan. Ambitionen kanske har varit att genomsyra samhället med kristen etik och moral. Detta har inte lyckats, istället ser vi kyrkor som väl kan serva samhället med religiösa tjänster, tillhandahålla kultur och underhållning, men som inte längre representerar ett annat rike.

Katoliceringen i svensk kristenhet började alltså långt innan Ulf Ekman började tala om nådamedlen i sakramenten, Maria som evig jungfru och så vidare. När församlingsliv inte är en livsstil utan ett fritidsintresse och kyrkan bara blivit ett trevligt inslag i livet istället för en kamp på liv och död, och kampen har fallit till att handla om jord och värld, då är Rom närmare än man anar.

Se på henne, vilket inflytande, vilken prakt, vilken styrka, och trots allt står hon för den kristna etiken som vi förgäves försökt genomsyra vårt samhälle med. Hennes famn är öppen för en vilsen kristenhet. Tillsammans med sina döttrar skall hon ha inflytande över kungar och stormän när folk dricker sig druckna av hennes vin. Du som läser Bibeln känner igen beskrivningen av skökan i uppenbarelsboken. Min förhoppning är att parallellerna med det vi ser i vår

tid är så tydliga att jag inte behöver dra slutsatserna åt dig. I Matt 24 läser vi om husbondens tjänare som börjar dricka med de som är druckna. Den osunda och oheliga gemenskapen har sin grund i en förändrad hjärteinställning; "Min herre kommer inte så snart".

Kallelsen är att predika ett enkelt och klart evangelium, men allt för många har gett sig hän åt den förföriska ekumeniken som med sina band och förpliktelser till höger och vänster förvanskar budskapet.

Många hånade honom och viftade bort varningssignalerna.

Idag är situationen mer uppenbar. För en tid sedan hölls en konferens i Stockholm anordnad av Katolsk karismatisk förnyelse i Sverige i samverkan med Stockholms katolska stift och S:t Clara kyrka. Med Ulf Ekman och den katolske biskopen Arborelius som framskjutna talare kunde vi bevittna hur katolicismen vinner mark. Språket handlar om fred och förståelse. Men räkna med att de som inte sätter sig på det ekumeniska

Några av de religiösa ledare som leder svensk kristenhet mot Rom.

Var är den fria församlingen idag? Var finns de som ser nödvändigheten av att bryta upp och dra ut? Låt oss ta Bibelns uppmaning om att gå ut till Jesus utanför lägret på allvar.

I år firar Midnattsropet 50 år. Under lika lång tid har tidningen varnat för ekumeniken och katolicismen. Själv kommer jag ihåg hur Arne Imsen på 90-talet varnade för katolicismen. En mötesserie annonserade han ämnet "Primitiv väckelseförsamling eller katolsk kulturkyrka". En annan gång hade Benny Hinn varit på besök i Uppsala, Livets Ord. Arne Imsen uppmärksammade hur Benny Hinn talade om att alla katolska kyrkor öppnats för honom, detta efter ett besök hos påven i Rom. Arne menade att detta på ett särskilt sätt visade vart det bar hän.

skeppet mot Rom kommer att få uppleva förföljelse. Påven med den katolska kyrkan kräver fortfarande människors och församlingars underkastelse.

Är man med i Maranataförsamlingen, läser Midnattsropet eller bara håller sig borta från allt vad ekumenik heter är det lätt att luta sig tillbaka i betraktarens stol. Se upp! Katolicismen börjar inte med att du åker till Livets Ord och köper en mariastaty, den börjar med en förändrad hjärteinställning. Var har vi vårt hjärta? Vad kämpar vi för? Vad lever vi för? Jesus sa:

"-Vad jag säger till er, det säger jag till alla: Vaka!"

Hör du signalen?

-Vid midnatt hördes ett rop: Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom. ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00

Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

<http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Ett väckelserop.. forts från sid 7

biskoparna och döpte dem i Anden.

Det var naturligtvis något alldeles otroligt fantastiskt, när biskopar och präster blev andedöpta. Att vanliga arbetare i tusentals blivit andedöpta tidigare var ju inte så förfärligt märkligt. Något nytt och spännande hade ju kommit. Helt plötsligt fick präster och biskopar i kraft av sitt kyrkliga ämbete värdighet att träda fram för andedöpta människor och undervisa dem om Andens liv. Det var inte så aktuellt längre med vare sig dopsförkunnelse eller omvändelseförkunnelse. Huvudsaken var ju att man talade några ord i tungor.

Jag vill inte för ett enda ögonblick förneka, att många tusentals människor har blivit döpta i den helige Ande. Vad de emelleretid nu behöver mer än någonsin är lärare, som kan leda dem till dopvattnet, ut ur fångenskapen och in i Guds ord. Ett karismatiskt ekumeniskt samarbete enbart baserat på gemensamma upplevelser leder ofelbart till spiritualism. Det enda som är fast grundat och kan förena Guds folk är Guds ord. Dit måste vi återvända snabbt, därför att snart är också lustmomentet i den karismatiska väckelsen förbrukat. Då är man ju tvungen att se sig om efter nya

jaktmarker för sina avancerade planer.

Det finns väl ingenting som blivit så exploaterat som Jesusrörelsen. Man har frågat oss, varför vi valt att inta en sådan avvaktande hållning till den som vi gjort. På ett mycket tidigt stadium blev det klart för oss, att om vi verkligen skall överleva måste vi gå isoleringens väg och acceptera ökentillvarons villkor. Hur gärna man än skulle vilja ha gemenskap med alla de heliga, så kan man inte, därför att den oerhörda blandningen av sanning och vanföreställning gör det till slut omöjligt att skilja på höger och vänster.

Alla fundamentala bibelsanningar är idag ifrågasatta på ett eller annat sätt. Det gäller frågor om församlingens förhållande till staten, samhället, kulturen, nöjesetablissemangen, de ekonomiska krafterna, skolsituationen och vård-situationen. Det gäller församlingens förhållande i den här världen över huvud taget och sanningen om Jesu Kristi tillkommelse. Allt har blivit angripet och ingenting är självklart längre. Människor säger att Jesus kommer snart, men frågan är vad det innebär. Det tycks de flesta var okunniga om.

Det är dags nu att ta ytterligare ett steg. Nu gäller det inte bara uppfyllelse och uppbyggelse utan efterföljelse. Vi måste

följa Lammet vart det går på lydnadens väg. Har andra före oss försummat att ta det steget, är det dags för oss att göra det. Vi måste underkasta oss det försä-kelsemoment, som är nödvändigt för att kärlekens makt skall få bevisa sin inneböende styrka också bland människor som inte tror. Det innebär att vi måste ta upp frågan om bl.a egendomsgemenskap. Hur skall det praktiskt realiseras?

Ingen väckelse utan offer

Jag vill peka på några saker, som jag tycker är väsentliga i sammanhanget. Församlingen kommer att sluta som den började i fattigdom, utan fonder och utan ekonomisk, politisk eller kulturell makt. Vad man kommer att äga är dock en stark tro på Jesus därför att man kommer att befinna sig i ett oerhört beroende av Guds direkta ingripande. Med ständiga övernaturliga manifestationer måste man samtidigt vara beredd att överallt och i alla sammanhang praktiskt tillämpa kärleksbudet. Man kan visa detta i konkret handling genom att avstå från det man själv inte behöver och överföra det till bristområden.

Jag tror inte på, att det här landet kommer att uppleva någon väckelse, förrän det blir klart för oss, att vi måste avstå från vårt självliv till förmån för varan-

Bällsta Taxi 20 år

Bällsta Taxi har också jubileum, och firade med att bjuda församlingen på tårta när det var församlingshögtid nyligen. Flera av församlingens syskon har taxi-kort, men **Robin Widén** och **Agneta Orellana** är de som har taxi som sin huvudsakliga uppgift.

Robin Widén, äldstebroder och lärare i församlingen, får frågan vad Bällsta Taxi betyder för honom. Han funderar en stund, och svarar allvarligt:

-Taxi har betytt mycket för oss när det gällt att nå våra grannar med vittnesbördet.

Det är klart att ett litet taxibolag blir mycket anlitat av dem som bor i närområdet.

Robin fortsätter:

-Taxin är ett missionsuppdrag. Man kommer ofta i samtal när man är ute och kör. Framför allt får man lyssna mer än själv prata. Och församlingen

har ju både hotell och taxirörelse, vilket innebär att vi genom detta får vittna för många.

Agneta Orellana berättar om hur hon egentligen inte ville börja köra taxi till en början. Tyckte det var okvinnligt och farligt. Men så upplevde hon hur Gud kallade henne och talade till henne om lärjungaskapets villkor:

-Jag påmindes om bibelordet "Jag sänder er som får mitt ibland ulvar". Och att inget hår på våra huvuden ska falla av utan att vår himmelske fader vet det. Och jag har blivit bevarad i alla situationer. Och jag upplever väl-signelse och glädje. Många tillfällen att vittna!

Var med och bed för våra taxi-missionärer!

dra. Det heter: "Och ständigt var dag var de tillsammans". Behövde de vara tillsammans ständigt var dag i urkristen tid, behöver vi det ännu mycket mera. Det finns ingen generation, som indoktrinerats på det sätt som vi blivit genom vår tids massmedia. I urkristen tid fanns ingen TV, som kunde bryta ner det predikanten eller apostlarna hade undervisat om. Människorna stod då heller inte på en arbetsplats och dagligen lyssnade till en avtrubbande och personlighetsupplösande skvalmusik. Då fanns inte heller dessa varuhus, där samma skvalmusik strömmade ut genom mjuka stereoanläggningar för att vi skall bli köpvänliga och tömma våra plånböcker på dessa moderna tempels altaren. Vi skulle vägra sätta våra fötter i sådana varuhus!

Känner ni inte likstanken ifrån denna kultur, som är i lågor och dödsryckningar? Känner ni inte hur vi matas och drogas genom denna otroliga reklam, som skapar konstlade behov efter mängder av ting som ingen har ett dugg nytta av.

O, denna masskultur och massrörelse! Det borde verkligen stå klart för oss, vad som sker i dessa dagar. Det är uppmarschen till en väldig kulturkris. Vi befinner oss för den sakens skull mitt uppe i en intensiv ideologisk kamp.

Nu måste vi se till, att vi kan skapa nå-

gonting annat i stället. Världen måste få se, att kärleken vi talar om, inte är någon julgransdekoration utan en verklighet, som överlever kontakten med tillvarons problem och löser dem. Det blir tid inte bara för tungotal. Församlingen blir politiskt medveten och socialt inriktad. Det betyder inte, att vi skall ägna oss åt partipolitiken. Församlingen blir allt vad samhället är. Församlingen skapar sin egen kultur.

Att vårda barnen och de äldre

Vi lämnar inte våra barn längre att fostras av samhället. De har fostrat våra barn i tidigare generationer, och resultatet har blivit narkomaner och alkoholister i skaror. Vi är barnens föräldrar och kräver barnen tillbaka. Samhället har fullständigt bevisat det totala misslyckandet i sina kusliga experiment. När man till råga på allt så totalt misslyckats, vill man nu också få ta hand om resterna utav det totala fiaskot genom att kräva, att man inte bara skall få ta hand om barnen på skoltid utan också på deras fritid.

Det finns ett mäktigt alternativ, och det är församlingen. Vi skall se till att husförsamlingen blir en fungerande församling på kvartersnivå. Vi tillåter inte längre, att våra barn skall fostras utav ateistiska, depraverade och desillusionerade kul-

turvrak. Ge oss barnen tillbaka! Vi skall själva ta hand om dem i vår egen skola och söka ge dem människovärde. Vi måste göra klart för varandra, att vi inte i första hand är animaliska driftsvarelser utan evighetsvarelser.

Vi måste även tänka på de äldre. Vad är det för filosofi att de som kommit till åren skall förpassas från aktivt liv vid 67 års ålder och placeras på kaserner i isolerade rum för att invänta döden. Barnen kommer till sina föräldrar med en blomma på Fars och Mors dag och ser glada och trevliga ut. Under året har de lämnat ifrån sig allt ansvar om vården till människor, som ibland är synnerligen medvetna om lönegrader och karriär.

Vad är det som säger, att den kristna församlingen skall acceptera att de äldre blir passiviserade i en sådan omänsklig tillvaro. Vi måste alltså även skapa våra egna hem för de äldre. Vi måste i handling bevisa, att vi alla tillhör en och samma syskonskara. Tillbaka till urkristna stigar, trons välsignade vägar!

Att uppnå detta urkristna ideal kan dock inte ske utan offer eller strid. Alla bespottare skall dock komma på skam. Det finns en kraft som kan besegra allt motstånd och säga åt bergen: Häv dig upp och kasta dig i havet. Vi skall komma ihåg att det här har framtiden för sig. ■

Bibeldagar 1 - 6 januari 2011

Ändens tid är nu - Missionsuppdraget!

Maranataförsamlingen inbjuder till Bibeldagar. **Berno Vidén** kommer direkt från arbetet i Dominikanska Republiken och Haiti. Frankrikemissionärerna **Stig och Åse Andreasson** är med. Tillsammans med syskon från när och fjärran aktualiserar vi församlingens missionsuppdrag i den yttersta tiden.

Information och anmälan:

Tel 08-98 56 83, www.maranata.se

Adress: Bällstavägen 100, 168 65 BROMMA

Mötena sänds också
över internet.

Midnattstidens anskri

Text: Berno Vidén

Advent handlar om att vänta. Tio jungfrur väntade på brudgummen. Alla hade gått ut med tända lampor för att möta den man hade kär. Väntans tid var prövosam och det slutade med att sömnen tog över.

*- Men vid midnattstiden ljöd ett anskri:
Se brudgummen kommer! Gån ut och
möten honom.*

Den förfärliga upptäckten gjordes, att halva skaran inte förberett sig för den långa väntan. Man överrumplades av ett anskri, men då var det för sent att göra sig redo. De som var redo gick in i bröllopsalen och väntans och förberedelsens tid tog slut; och dörren stängdes.

Bibeln talar om att bida och att vara redo, ty i en stund då få väntar det, skall Människosonen komma.

Advent är för de flesta en tradition utan verkligt innehåll. Man tänder sina ljus och väntar in julen, men kärleken till

Fridsfusten själv, Jesus Kristus, har falnat. Man längtar efter en högtid med nära och kära, men undviker honom som är Underbar i råd. Traditionen med fokus på det jordiska har tagit över. Man tänder andaktsfullt sitt ljus, och i den rikt utsmyckade kyrkobyggnaden lyssnar man till den vackraste och ljuvligaste musik, men hjärtats ljus har slocknat och kontakten med Evighetens Fader har gått förlorad.

Låt under det här årets sista dagar det himmelska ljuset få fylla ditt liv. Han som kom, ska snart komma igen! Han som är Väldig Gud, ger kraft för den korta tid av advent som återstår innan vår himmelske brudgum stiger ned på skyn för att kalla hem sin älskade brud:

*-Det folk som vandrar i mörkret skall
se ett stort ljus; ja, över dem som bo i
dödsskuggans land skall ett ljus skina
klart.*

Midnattsropet önskar
alla en välsignelserik helg!